

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 322 17. august, 2012] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

ARBEJDSGIVERE ANGRIBER VORES FAGLIGE RETTIGHEDER! VI KAN IKKE TÅLE AT TABE!

VEJLEGÅRDEN VISER VI KAN SLÅ IGEN!

Over hele landet er der 42 caféer og spisesteder som på samme dag har opsagt aftale med 3F. Denne branche er i forvejen svagt organiseret, og opsigelsen af overenskomsten skal ses som en krigserklæring fra arbejdsgivere mod arbejderklassens organisering.

Formålet er klart: Forringe vores arbejdsvilkår og presse vores løn i krisetid. Borgerlige kræfter som Venstre og særligt Liberal Alliance spiller en nøglerolle i disse arbejderfjendske tiltag.

Den 8. august deltog mindst 2200 mennesker i en mod demonstration mod Vejlegården og for ordentlige forhold på arbejdsmarkedet.

Debatten i de borgerlige medier har bogstavelig talt været skæv, men demonstrationer som den i Vejle, viser os flere ting.
Det viser os, at det kun er gennem organisering og kamp, at vi kan ændre debatten fra en løsrevet og abstrakt diskussion om "frihed" til det selvfølgelige i, at vi som klasse har en faglig organisering.
Det viser os også, at klassekampsniveauet er lavt, når man overhovedet har brug for at forsvare disse – gennem hård kamp – tilvundne rettigheder.

Endelig viser det os, at fagtoppen har sovet i timen, og der i den grad er brug for at fagbevægelsen igen bliver en kæmpende organisation for dens medlemmer i stedet for at konkurrere med de gule forsikringsvirksomheder om rabatordninger og andet gøgl.
Når fagtoppen siger god for krisepolitikken ved at acceptere nedskæringsreformer på velfærd, anbefale "Ja" til overenskomster med reallønsnedgang eller vil "sælge" vores helligdage som ved Trepartsforhandlingerne, giver de en større banehalvdel til de gule "fagforeninger" som er parate til at kapre de utilfredse medlemmer.

Men fagbevægelsen er kvalitativt gjort af et andet stof end de gule – det viser Vejlegården – og det er på det kampgrundlag, at bevægelse kan genrejses.

Krisen overskygger klimadeba

Det ses tydeligt, at over de seneste fem år har en ophedet krisedebat domineret den politiske diskurs. Men den økonomiske krise er ikke det eneste, som er ved at overophede. Ricard Muller, en tidligere klimaskeptiker, har fornylig fremført ny forskning, der beviser, at temperaturstigningerne er menneskeskabte.

Læs side 7

Hvorfor er arbejderklassen central?

I det øjeblik arbejderklassen gennem massestrejker lammer samfundets produktion og organisering udstilles borgerskabets fundamentale svaghed: at den er dybt afhængig af arbejderklassens hænder og hjerner.

Læs side 5

Demonstration foran Vejlegården:

”Alt vi har er vores solidaritet”

Op mod 2000 mødte op til støttedemonstration i Vejle til fordel for fagbevægelsen og den danske model.

Da jeg spotter mine kammerater i mængden ude foran Bygge-, Jord-, og Miljøarbejdernes Fagforening, går snakken allerede højlydt mellem fagforeningsmedlemmerne. Der varmes op i morgensolen med kaffe og med pilsnere, der passende er forsynet med fagforeningens egen etiket, der forestiller det murede vartegn, som pryder indkørslen til P-pladsen: "Stop social dumping".

Bo Stefan Nielsen

Gavlmaleriet på P-pladsen, en gave fra en anden fagforening, erklærer, at "intet - heller ikke krig og fred - kommer af sig selv". Kamp er nødvendig og nytter.

På vej over Sjælland og Fyn er stemningen i bussen præget af højt humør og kampgejst, men også af en klassebevidst selvfølgelighed, der kan forekomme sjælden i en tid, hvor stadig færre er medlemmer af en fagforening.

Her i bussen er det at blokere de gule ligeså selvfølgeligt som at stå i en fagforening, siger en murerarbejdsmand. Han mener også, at fagforeningernes største fjende er fagforeningerne selv.

Vi har ikke kæmpet hårdt nok, hverken mod de gule, de borgerlige eller mod dem i fagtoppen, konstaterer han, i det han og flere andre stemmer i omkvædet på den ret venstreorienterede dansktop-agtige musik, der spilles på bussens lydanlæg: "...alt, vi har er vores solidaritet..."

Ved Vejle Havn blander folk fra turistbusser og hundredvis af andre tilrejsende sig med lokale vejlensere og danner en demonstration, som mange synes enige om, er noget større end vi havde turdet håbe på.

Folk i demonstrationen er 'på', og jeg får hurtigt delt de medbragte løbesedler ud. Mange er, ligesom flere af dem, jeg talte med i bussen, enige i, at der skal bygges videre på det her. "Det' dælme stort det her!", udbryder en 3F'er med et kæmpe hvidt fuldskæg og bærende på en fagforeningsfane.

Dog ærgrer han sig samtidig lidt over, at der ikke kunne fyldes en bus fra hans hjemegn på en dag som denne. Han er enig i løbesedlens opfordring til at binde kampene sammen og sige nej til både de gule og regeringens asociale reformer fx med en demonstration ved Folketingets åbning.

Vi valgte jo ikke socialdemokraterne for at de skulle føre borgerlig politik, tilføjer han.

Jeg møder en flok jakkesætklædte unge mennesker, der råber "Mere bøn, mindre løn". De viser sig lidt senere at stille sig på den rigtige side af hegnet ved Vejlegården og er fra Socialistisk Ungdomsfront.

Faktisk er der slet ikke så mange, der har stillet sig på den forkerte side af hegnet denne dag. En noget forkølet forsamling, som jeg kan tælle til ca 30 sjæle har stillet sig op bag en sirligt placeret række sjovt næsten fuldstændig ens blomster på jorden.

Sammen med en lille flok nazister, hvoraf den ene angreb vores demo på vej væk, og så vidt jeg kunne se, fik én på tuden tilbage inden han røg i håndjern, var opbakningen til Amin Skov denne dag sært undseelig, når man sammenligner med pressens udlægning, der talte om "en menneskemur", bestående af ca 500 mennesker.

På den anden side af hegnet, står arbejderklassens demonstration samlet og synger 'En Sang Til Friheden', som ikke har meget med arbejdsgivernes ret til at udnytte de ansatte groft. Det har frihed på den anden side heller ikke, som konferencieren også påpeger. 2300 struber stemmer i Björn Afzelius' sang og ser skidegodt ud, som de står her samlet for friheden. "Alt vi har er vores solidaritet", tænker jeg og synger med.

Gule underbydere

Starten på Krifa blev grundlagt i 1899. Dengang var det en forening hvor både lønmodtagere og arbejdsgivere, var med. Først i 1931 opdelte man det i en forening for arbejdere og en for arbejdsgivere, dog med et meget tæt samarbejde.

Jens From Andersen

Er de gule fagforeninger?

Nej de gule foreninger er ikke fagforeninger men forsikringsselskaber. Bl.a. Krifa har ikke en formand men en direktør. Ingen medlemmer men kunder. De gule er udelukkende sat i verden for at hjælpe arbejdsgiverne på bekostning af lønmodtagerne.

De gule contra de rigtige

I over 100 år har fagforeningerne kæmpet for ordentlige arbejds- og lønforhold for lønmodtagerne. Det har gennem tiderne været en hård kamp, som udmunder sig i de forhold, som vi har i dag. Disse forhold skal man absolut fastholde.

Liberale taler i dag om det ”frie” valg. Men det ”frie” valg for hvem? Ser man på de overenskomster de gule indgår, er det forringelser der sætter lønmodtagerne mange, mange år tilbage.

Alene overenskomsten mellem Krifa og Vejlegården er forringet på 41 ud af 46 punkter, i forhold til den 3F overenskomst Vejlegården tidligere havde indgået. Vil man kaldes en fagforening, forringer man vel ikke forholdene for dem man skulle repræsentere?

Er man medlem af Krifa fraskriver man sig retten til at strejke – og forpligter sig endda til at være strejkebryder i tilfælde af en strejke. De gule fratager dermed deres ”kunder” muligheden for at forsvare deres interesser. Her bliver det tydeligt, at de gule beskytter arbejdsgivernes interesser.

De gule foreninger er udelukkende oprettet for at tjene penge. I bl.a. Krifa går noget af overskuddet til Indre Mission, og man kan ikke sidde i bestyrelsen, uden at tilslutte sig det kristne grundlag.

Hvad med de arbejdsløse ?

Når folk bliver arbejdsløse, skal de søge det arbejde der forefindes og tage det arbejde, som de bliver anvist. Hvis ikke får de karantæne eller kan miste kontanthjælpen. Disse mennesker kan risikere at måtte søge eller blive anvist arbejde, hos en arbejdsgiver med en gul overenskomst.

Mange mennesker kan altså havne i den situation, at de må påtage sig et arbejde med elendige arbejdsforhold og til en løn langt under normalområdet. Dette er starten på det løntrykkeri som de liberale længe har råbt efter. Dette er oveni købet sat i værk af såkaldte gule foreninger, som i stedet burde kæmpe for lønmodtagerne.

Hvor er det frie valg for disse arbejdsløse, til at sige nej til at arbejde under kummerlige forhold, uden at miste deres forsørgelsesgrundlag ?

Politisk indblanding

Politikere fra både Venstre og LA har siddet på Vejlegården som forædte personer med fedtet rendende ned ad hagen, for at vise deres såkaldte støtte til arbejdsgivernes ret til at underbetale lønmodtagerne, fjerne overarbejdsbetalingen og glemme alt om den tilkæmpede arbejdsuge på 37 timer.

Man forringede forholdene for fagforeningerne i de 10 år Venstre og Konservative havde regeringsmagten. Nu vil man åbenbart prøve at give fagbevægelsen og derved lønmodtagerne det sidste stød ud over afgrunden.

Denne gang ikke ved hjælp af regeringsmagten, men derimod ved hjælp af en kristelig bevægelse.

Hvad kan vi fra venstrefløjen gøre

Lørdag den 4. august var der en demonstration, til støtte for 3F i Vejle. Denne demonstration samlede over 2000 mennesker. Men det må ikke slutte der. Vi skal på venstrefløjen arbejde for at oplyse konsekvenserne af de gule overenskomster.

Vi skal fra venstrefløjen på gaderne, hver gang de gule forringer forholdene. Vi skal vise vores støtte overfor de mennesker der kommer i klemme overfor virksomhedsejernes grådighed. Vi skal kæmpe mod de liberale gule foreninger.

Der ligger et stort arbejde forude, men samlet er vi stærke.

Det mener vi

Stor demonstration ved folketingets åbning – ?

Godt 10 måneder efter at et flertal stemte for et håb om forandring, en anden politisk kurs, er spørgsmålet ikke længere, om dette håb vil blive indfriet. Det har de fleste erkendt ikke vil ske. Spørgsmålet er i stedet: Hvordan bygger vi modstand mod regeringens, arbejdsgivernes og de borgerlige ideologers angreb?

Især S og SF har ikke blot svigtet stribevis af de ting, folk stemte på dem for. Tværtimod har vi fået mere af det samme. Den dybt asociale skattereform og angrebet på fleksjobbere og førtidspensionister er blot de nyeste i rækken.

En svag regering

S og SF har tydeligvis købt den borgerlige visdom om, at hvis de rige skal yde mere, så skal de forgyldes. Hvis de fattige skal yde mere, så skal de piskes.

Men samtidig er SRSF en meget svag regering. Deres mislykkede angreb på helligdagene bøjede i neon, at de kan presses af protester fra neden. Samtidig ved de endnu ikke, hvordan de skal skaffe flertal for deres finanslov.

Politiske kommentatorer regner med, at EL vil falde til patten. Og det kan da heller ikke helt udelukkes – men der er grænser for, hvor langt EL kan gå uden at sætte troværdigheden hos medlemmer og vælgere over styr.

Vi har med andre ord en regering, som – under "den dybeste krise siden 1930erne", og hvor arbejdsgivere og borgerlige ideologer angriber – selv er bannerfører for den samme krisepolitik, som de borgerlige ønsker.

Skuffelsen over S og SF udtrykker sig i historisk lave meningsmålinger. Folk, der stadig stemmer på dem, gør det mere af nød end af lyst.

Modstanden skal samles

Blandt fagligt aktive og i "de små protest-netværk" diskuterer man, hvordan der kan skabes en mere organiseret modstand.

Den centrale diskussion er, om der kan skabes en stor protest ved folketingets åbning 2. oktober.

En sådan demonstration vil kunne sætte fokus på kravet om 4 års dagpenge og lettere optjeningsret. Den vil kunne samle alle dem, der har fået nok af regeringens og de borgerliges angreb, og kræve en anden politisk kurs.

Mange synes, at modstanden skal samles, og at 2. oktober er en god anledning. Men vi er også i den klassiske situation, at alle venter på alle – på, at "nogen" tager initiativet.

Vi er på Slotspladsen 2. oktober!

Der er kræfter i EL, som skubber på. Der er folk, der rejser det i faglige kredse. Der bliver muligvis indkaldt til tillidsmandsmøde i september.

Det vi har brug for nu er, at faglige klubber, lokale fagforeninger, EL-afdelinger, uddannelsesorganisationer, nogle af "de små netværk" osv. melder ud og siger:

"Vi er på Christiansborg Slotsplads 2. oktober. Vi ønsker at fagforeningerne tager et initiativ, som kan sikre en stor demonstration. Men uanset hvad, så er vi på Slotspladsen 2. oktober!"

Ligesom helligdagstyveriet blev forhindret af protester fra neden, på samme måde kan klare krav fra neden skabe det politiske pres, som sikrer at denne mulighed for at samle protesten ikke går tabt.

Og hvis toppen ikke vil organisere det, må vi gøre det selv. Ligesom demonstrationen ved Vejlegården.

Vi er i hvert fald på Slotspladsen 2. oktober! Er du?

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU // Poste restante // H C Ørstedsvej 54 // 1879 Frb. C
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen ANSVARSHAVENDE
REDAKTØR: Anders Bæk // Red. afsluttet den 28. juni 2012
ISSN 1600-2687

"VEJLEGÅRDEN ER IKKE NOGET ENKELTSTÅENDE TILFÆLDE"

Arbejdsgiverne inden for restaurationsbranchen har for alvor skruet bissen på.

Lars Henrik Carlskov

- 42 spisesteder i Danmark har samtidigt opsagt deres overenskomst med 3F og har tegnet overenskomst med KRIFA (Kristelig Fagbevægelse, red.), eller overvejer at gøre det. Det lugter rigtigt meget af, at der er nogen, som har siddet centralt og koordineret det. Derfor er det ikke kun et problem i Vejle, men i hele Danmark, fortæller Maria Sloth til Socialistisk Arbejderavis. Hun er aktiv i netværket Fremtidsfighters, der kæmper for unges faglige rettigheder

Hun mener, at det vil få "uigennemskuelige konsekvenser", hvis arbejdsgiverne og KRIFA får held med deres igangværende offensiv inden for restaurationsbranchen.

- Derfor laver vi blokader 4-5 steder i landet uden for de lokale spisesteder, som har opsagt overenskomsten. Vi er også aktive på de sociale medier og i pressen for at fortælle om, hvorfor de gule fagforeninger er skadelige for alle arbejderes løn- og arbejdsforhold, forklarer hun og tilføjer, at Fremtidsfighters ikke er tænkt som en erstatning, men derimod et supplement til den etablerede fagbevægelse.

- Styrken ved Fremtidsfighters er, at det er let at være med, at vi finder kampe på tværs af fagskel, og at vi kan tage nogle af de mere overordnede kampe. Vi møder også nogle andre mennesker, end fagforeningerne gør. Vi møder f.eks. flere unge, lyder det fra Fremtidsfighters-aktivisten. Hun ser dog gerne, at fagforeningerne komme noget mere på banen, både i det opsøgende arbejde, men f.eks. også i forhold til at bruge blokade-våbnet.

For nylig blev en af Fremtidsfighters aktioner i Århus angrebet af en gruppe nazister. I Folketinget skal justitsministeren nu redegøre for opførslen fra det lokale politi, der ikke bare undlod at hjælpe, men tilmed opløste fremtidsfighternes demonstration.

I modsætning dertil siger Maria Sloth om støtten fra venner, samarbejdspartnere og politiske kammerater, at Fremtidsfighters er "meget taknemmelige over alle de gode kræfter, der har hjulpet os". Hun understreger, at nazioverfaldet ikke vil få det faglige ungdomsnetværk til at dæmpe aktiviteterne.

FAKTA:

Da Amin Skov overtog Vejlegården den 1. november 2011, opsagde han 3F-overenskomsten og erstattede den med en fra KRIFA uden at spørge de ansatte.

I december varsler 3F konflikt. Den 22. marts lockouter 42 caféer og restauranter deres 3F-ansatte for at skifte overenskomst og blokaderne starter. Den 29. maj starter sympatikonflikterne.

Flere andre restauranter har fulgt Amin Skovs eksempel og opsagt deres overenskomster med 3F.

Den nye overenskomst betyder lønnedgang, længere arbejdstid og forringede arbejdsvilkår.

En tjener på KRIFAs overenskomst tjener 6.663 kr. mindre om måneden før skat end på 3F's overenskomst.

Se mere på www.3f.dk/vejlegården

Vi skal blive ved med at fortælle hvad de rigtige fagforeninger står for

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Randi Smitsdorf, gruppeformand for Privat Service, Hotel og Restaurent og afdelingsformand i 3F Rymarken. De er en del af konflikten mod de restauranter og caféer, som har opsagt deres 3F-overenskomst og den 14. juli startede 3F en række af sympatikonflikter.

Christine Bergen

Hvor mange virksomheder er i konflikt med?
Lige nu har vi hovedkonflikt mod 9 virksomheder, og så er der 3 vi har sympatikonflikt imod. Nogle virksomheder får varer af andre virksomheder, og dem er vi nødt til at have konflikt imod også, for at de ikke kan få varer ind. Det er 3F og HK der er med i sympatikonflikten.

Hvilken rolle spiller de ansatte på de blokerede restauranter og caféer i konflikten?
Man skal huske at der er tale om meget små arbejdspladser, og der er medarbejdere meget tit nærmere deres arbejdsgiver end de er fagforeningen. Og det er uanset om det er KRIFA eller 3F.

Det er derfor, vi ikke kan få dem til at stå frem, og det er da forfanden logisk, at de ansatte på Vejlegården siger 'vi har da gode arbejdsforhold', når man spørger dem samtidig med, at der står en arbejdsgiver på den ene side og et kamera på den anden. Man kan jo ikke svare andet.

Hvilken rolle spiller arbejdsgivernes organisationer i konflikten?
Umiddelbart vil jeg tro, at det er DRC som har en hovedrolle i det. DRC er Danmarks Restauranter og Catering som er en interesseorganisation, og det er dem der sidste efterår indkaldte til stormøder for at informere arbejdsgivere om hvordan, de kunne komme ud af overenskomsten. Det har vi set i deres medlemsblad.

Men DRC har ingen overenskomster, jeg tror at DRC anbefaler RAF2000 [Resturatørernes Arbejdsgiverforening stiftet år 2000, en gul arbejdsgiverforening, red.] uden at vide det.

Hvordan vinder fagbevægelsen over de gule?
Jeg tror vi bliver nødt til at blive ved med at fortælle, hvad de rigtige fagforeninger står for, og hvad de kristelige står for.

Vi kommer til at bruge de samme ord – når vi snakker om overenskomster, så kalder vi også Kristelig Fagforenings en overenskomst, og det vil jeg ikke kalde det. For det er en aftale, de har lavet med deres søsterorganisation.

Når vi laver overenskomster er der et helt system bagved, fx hvad der sker når overenskomsterne er forhandlet, at de ryger til urafstemning og hvad der sker, hvis der bliver sagt ja eller nej, at vi kan gå i forligsinstitutionen. Det er der jo ikke i KRIFA.

Har demonstrationen i Vejle været med til at vende stemningen der?
Jo, det er det vi mærker herinde. Vi har folk der vender tilbage til os fra KRIFA og siger 'gud nu har vi fundet ud af hvad KRIFA står for'. Dermed ikke sagt at vi har vendt medlemsafgangen.

Folk flytter til KRIFA, fordi de sparer penge. Men så finder de ud af det er Indre Mission, og at de faktisk ikke har de overenskomster som vi andre har.

DE RIGE TIL ANGREB PÅ FAGLIGE RETTIGHEDER

"Mange gode venner besøger Restaurant Vejlegården i den kommende tid. Alle ønskes en god aften! Mvh. Lars Seier Christensen."

Christine Kyndi Bergen

Lars Seier Christensen er multimilliardær med bankadresse i Sweitz og er også direktør for Saxo Bank. Han besluttede at støtte Vejlegården med 50.000 kr. ved at invitere 250 til at spise der på hans regning. Det var bare endnu én i rækken af støttehandlinger fra de rige og borgerlige til Amin Skov.

"Det bliver en aften, der sætter fokus på frihed. Friheden til selv at vælge fagforening og friheden til selv at vælge fra" fortalte Venstres Inger Støjberg TV2 Nyhederne, før hun satte sig til bords og spiste Vejlegårdens stegte flæsk.

Rambuk

Konflikten om Vejlegården er kommet til at handle om meget mere end bare Vejlegården. De borgerlige politikere bruger sagen som en rambuk imod faglige rettigheder.

De vil beskytte Amin Skovs frihed – endda hans menneskerettigheder – mod 3F's brutale undertrykkelse. Det er afgørende for dén plan, for Venstre og DF; at ulovliggøre faglige blokader mod virksomheder der har overenskomster. Det vil bane vejen for, at flere arbejdspladser kan skifte til overenskomster med de gule "fagforeninger".

En overenskomst med de gule er billigere for arbejdsgiveren fordi løn- og arbejdsvilkår for den ansatte er ringere. De gule fagforeninger afskriver sig også strejkevåbenet og vil aktivt være med til at smadre strejker ved at bruge deres medlemmer som strejkebrydere.

Krigserklæring

Hvad der sker på Vejlegården står ikke alene. Det er en del af en større plan som blev sat i gang i efteråret 2011. Der indkaldte brancheorganisationen Danmarks Restauranter og Caféer (DRC) arbejdsgivere til stormøde for at vejlede dem om hvordan de slipper ud af 3F's overenskomster.

Informationchefen i DRC på det tidspunkt var Carsten Kruuse – folketingskandidat for Liberal Alliance.

Restaurationsbranchen er i forvejen dårligt organiseret, og det er også her hvor KRIFA har sit næststørste overenskomstområde. Nu er arbejdsgiverne i gang med at svække organiseringen på området endnu mere.

Den 22. marts i år begyndte 42 caféer og restauranter et koordineret forsøg på at komme ud af 3F's overenskomst og ind i KRIFAs. De lockoutede deres ansatte på 3F-overenskomst – og gør det stadig. For de 3F-ansatte betyder det, at de ikke må gå på arbejde og ikke får løn.

Modsvar

Protesterne har ikke spredt sig til de ansatte på restauranterne og caféerne. Faktisk har man ikke hørt noget fra dem i konflikten.

De ansatte ved udmærket godt hvad der er sket med deres kollegaer der var på 3F-overenskomst: de er blevet lock-outet. Åbenbart gælder "friheden" til selv at vælge fagforening ikke de ansatte.

Derfor har 3F kun ramt spisestederne udefra med blokader og sympatikonflikter, hvor levering af øl og vand, afhentning af skrald og annoncering i visse aviser bliver stoppet.

3F's blokade og sympatikonflikterne har allerede gjort arbejdsgivere organiseret i KAF (Kristelig Arbejdsgiverforening) urolige: de har bedt KAF om at fjerne listen over medlemmer fra deres hjemmeside, af frygt for selv at blive udsat for blokader.

Sympatikonflikterne gør det besværligere for restaurantejerne at drive deres virksomhed. Men hvis vi skal vinde på Vejlegården og de andre steder må stemningen i Vejle og de andre byer vendes så de boykotter de blokaderamte restauranter.

Demonstrationen i Vejlegården den 4. august var første skridt til at vende stemningen.

Hvis frihed?

Vejlegårdens kamp mod 3F er en "frihedskamp", hvis man skal tro borgerlige medier og politikere. Men hvis frihed?

Jørn Andersen

Mange kan godt se, at det nok mest handler om restauratørens frihed til at underbetale sine ansatte uden at få en fagforening på nakken.

Men hvad med de ansattes frihed? "Skal folk ikke have lov til at indgå de aftaler om løn og arbejdsforhold, de har lyst til?" spørger de borgerlige. Og mange svarer: "Jo, naturligvis!"

I virkelighedens verden indgår de færreste frivilligt en aftale om længere arbejdstid og mindre løn. Folk gør det, fordi de er pressede, især hvis alternativet er arbejdsløshed.

Derfor fandt kloge arbejdere for langt over 100 år ud af, at når de stod alene over for en arbejdsgiver, så var de tvunget til at underbyde hinanden for at få jobbet. De slog sig sammen og dannede fagforeninger for at sikre, at de ikke skulle konkurrere indbyrdes.

Den enkelte arbejder opgav "friheden" til at underbyde sine kolleger mod til gengæld at få ægte frihed ved ikke at skulle arbejde for en alt for lav løn.

(I sagen om Vejlegården bliver spørgsmålet meget konkret: Hvis Vejlegården kan få en billigere arbejdskraft end sine konkurrenter, så kan de sænke mad-priserne eller betale dyrere annoncer. Det presser resten af branchen – og dermed løn og arbejdsforhold på andre spisesteder.)

I økonomisk forstand fungerer fagforeninger som et monopol på udbuddet af arbejdskraft. Det har arbejdsgiverne og de borgerlige været sure på lige siden starten.

Under kapitalismen er arbejdsgiverens frihed til maksimal profit og arbejderens frihed til en anstændig løn i modsætning til hinanden.

Kampen for en ordentlig løn og for kortere arbejdstid er afhængig af, at vi forsvarer vores fagforeninger og overenskomsterne – og en ordentlig understøttelse til arbejdsløse og uddannelsesstøtte til studerende. Og at vi overbeviser vore kolleger om at være medlemmer af en rigtig fagforening. Ellers går det ud over alle.

De borgerlige har taget stilling til, hvis frihed de støtter. Har du?

KONFERENCE OM ANTIFASCISTISK POLITIK OG STRATEGI

Weekenden 14.-16. september, Århus.

Igennem alt for mange år har Århus været plaget af fascistisk chikanerier, trusler og vold rettet mod byens venstrefløj og minoritetsgrupper. Den antifascistiske bevægelse har kæmpet hårdt, men det er ikke lykkedes at finde en opskrift, der for alvor har kunnet afvikle byens nynazistiske miljø.
Projekt Antifa inviterer derfor, i samarbejde med en række lokale antifascistiske grupper, til en weekend med strategidebat. Målet med weekenden er at udveksle erfaringer og idéer samt knytte bånd på tværs af byer og organiseringer.
Vi håber meget du vil være med!
Støt konference økonomisk på reg. nr.: 4160 konto nr.: 4160514175. Alle beløb modtages med tak!
Der er arrangeret fælles busser fra København.
Se mere på www.projektantifa.dk/konference/

Grådige bankfolk

Det er kommet frem, at de samme bankchefer både fastsætter renten og kontrollerer om den er rigtig sat. Det har fået landbruget til at frygte, at de er blevet snydt for millioner af kroner af bankerne. Også almindelige arbejdere med lån i bankerne kan være ramt.

Cibor-renten er med til at fastlægge niveauet for andre rentesatser. Den fastlægges af seks danske og to udenlandske banker.

Der eksisterer et kontroludvalg, som skal overvåge Cibor-renten, men det viser sig, at de fem som sidder i kontroludvalget, er bankchefer i fem danske banker, som er med til at fastlægge Cipor-renten. Og ikke nok med det: de fem er chefer for de afdelinger i bankerne, som har ansvaret for at fastsætte Cipor-renten. Det har Børsen afsløret.

De fem danske banker er Danske Bank, Nordea, Jyske Bank, Sydbank og Nykredit.

Den ene af de to udenlandske banker, der har været med til at fastlægge Cipor-renten, trækker sig fra udvalget den 27. august. Det er englands næststørste bank Barclays, som er blevet midtpunkt i en lignende bankskandale i England.

Her har banken manipuleret med Lipor-renten (svarende til den danske Cipor-rente) for at komme bedre igennem krisen. Skandalen har tvunget bankens direktør Bob Diamond til at træde af.

Billioner i skattely

Alt imens de offentlige finanser bløder, og vi oplever nedskæring efter nedskæring, befinder der sig abnormt store summer, begravet i skattely. Et samlet beløb der svarer til USAs og Japans bruttonationalprodukt tilsammen – og det er konservativt sat.

Sebastian Andersen

En ny rapport fra organisationen Tax Justice Network peger på, at omtrent 13.000 milliarder pund, svarende til omegnen af 124.000 milliarder kroner, befinder sig i skattely. Ved brug af komplicerede processer og datterselskaber lykkedes det store virksomheder og investorer, at cirkulere penge fra en høj skatteprocent til en meget lav skatteprocent.

Der er naturligvis ikke tale om et par enkelte anslag på en lommeregner, når man skal udregne et skattely-estimat som dette. Men på trods af, at rapporten arbejder med tal og regnskaber, der ikke er helt gennemsigtige, kan rapporten ikke negligeres. Rapporten bygger nemlig på tal fra Den internationale Valutafond og Bank of International Settlements.

Enorme konsekvenser

Alle disse penge, der slipper udenom skattevæsenet, ender på internationale bankkonti eller på investerings- og spekulationsmarkedet. Konsekvensen af dette er, at de penge, der kunne bruges til velfærd, lokal eller grøn investering og iværksætteri, forsvinder ind i det bundløse marked. Denne proces er til skade for lokalbefolkninger verden over, især i tredjeverdenslande.

Men herhjemme har store danske virksomheder har også en finger med i spillet. Ifølge Berlingske Business har både Novo Nordisk, A.P. Møller Mærsk, Novozymes og Danfoss datterselskaber i den amerikanske stat Delaware, som naturligvis har en meget lav skatteprocent. Det kan næsten synes humoristisk, at staten Delaware har lige så mange registrerede virksomheder som indbyggere, nemlig 900.000. Både Novo og Novozymes benægter, at datterselskabets placering i Delaware har noget at gøre med skattely.

Hvorfor er arbejderklassen central?

I det øjeblik arbejderklassen gennem massestrejker lammer samfundets produktion og organisering udstilles borgerskabets fundamentale svaghed: at den er dybt afhængig af arbejderklassens hænder og hjerner.

Hans Erik Madsen

Uden arbejdskraften, hvad enten den er fysisk eller mental, står fabrikkerne stille, kraftværker går i stå, der er ingen undervisning, børnehaverne er lukket, aviser udkommer ikke. Det er arbejderklassen som er det kit i dag, der får samfundet til at fungere, og som skaber værdierne.

Arbejderne er de mange, og de har kvalifikationerne til at producere og organisere samfundets daglige drift. Det beviser de hver dag under kapitalismen. Det magtpotentiale skal omsættes i en revolution og i, at de selv tager kontrollen over produktion og organisering i et socialistisk samfund.

En nok så vigtig grund til, at arbejderklassen er central i kampen for socialisme var for Karl Marx, at en arbejderrevolution ikke blot ville bringe arbejderklassen til magten, den ville transformere hele samfundet.

Han pegede på, at i alle tidligere revolutioner var en ny klasse kommet til magten for at omforme samfundet efter dets egne interesser.

I de borgerlige revolutioner havde borgerskabet ganske vidst gjort sig til talsmænd for hele 'folket' og for universelle værdier om frihed og lighed. Men som en mindre klasse, der byggede sin rigdom på privat ejendomsret og kontrol over produktionsmidlerne, så var det klart, at det kapitalistiske samfund ikke ville afskaffe klassedelingen, men blot omforme den.

Arbejderklassen kan derimod kun erobre magten ved at ophæve den private ejendomsret. Når vi taler om kontrollen over produktionsmidlerne, så har arbejderne ingen private interesser at varetage. Arbejderklassen har i modsætning til kapitalisterne ingen klasse under sig, som den skal leve af. Derfor vil et samfund, hvor arbejderne har magten, være et samfund, hvor det er de samme mennesker, der både kontrollerer og udfører produktionen.

Arbejderklassen har aldrig været større

Men mange påstår i dag, at arbejderklassen er ved at forsvinde og arbejderklassebegrebet er forældet.

Siden Marx for 168 år siden 'opdagede' arbejderklassen i Paris har kapitalismen og klassestrukturen udviklet sig radikalt - globalt som herhjemme. Industrialiseringen har ikke mindst i dele af den tredje verden været så stærk, at der tales om "the End of the Third World". I dag er bønderne ikke længere den største klasse globalt set, men derimod arbejderklassen.

Herhjemme udgjorde arbejderklassen omkring 1900 tallets start 37 % af de beskæftigede og de selvstændige – herunder bønder - 53%. Det billede begyndte at skifte i 30-erne, men for alvor i 50-erne til midt 70-erne, som var en sand "guldalder", når det gælder den økonomiske vækst, som tredobles pr. indbygger, hvilket er den stærkeste økonomiske vækst nogensinde i historien.

Kapitalens behov for en mere veluddannet arbejdskraft og stadig flere arbejdshænder og hjerner skabte væksten i arbejderklassen (primært via kvindernes entré på arbejdsmarkedet), og øgede samtidig arbejderklassens styrke og krav om mere velfærd.

Velfærdsstaten udsprang af kapitalens og arbejderklassens kamp om samfundsudvikling, og en 'ny arbejderklasse' – især offentlige ansatte men også mange indenfor service, finans og it, voksede ifølge professor i statskundskab, Jørgen Goul Andersen, perioden fra 1950-94 fra 21 til 57 procent, mens de selvstændige faldt fra 36 til 12 procent, og den gamle industrielle arbejderklasse fra 43 til 31 procent.

Underordnet – overordnet

Det rejser spørgsmålet om de 'nye' arbejdergrupper kan sammenlignes med 'den gamle arbejderklasse'. Det afgørende spørgsmål må være: Hvilken indflydelse og kontrol har de i dagligdagen på jobbet? Og her giver sondringen 'overordnet/underordnet' stilling i produktionsprocessen eller på jobbet mening.

Ser vi på den indflydelse og kontrol med det udførte arbejde, som den 'nye arbejderklasse har, dvs. skolelærere, socialrådgivere, sygeplejersker, arbejdere i finanssektoren, indenfor it, handel, kontor og restaurant er der for det store flertals vedkommende sket en udvikling i retning af, at deres arbejdssituation, indflydelse og livsvilkår ikke adskiller sig væsentligt fra de faglærte og ufaglærtes virkelighed indenfor det private som offentlige område.

Klassekamp og klasser

Marx pointerede, at der findes en modsætning mellem kapitalen og arbejderklassen, som ikke kan løses indenfor kapitalismens rammer. Modsætningen består i, at kapitalen vil have mest muligt arbejde for så få kroner som muligt, mens arbejderne vil nøjagtigt det modsatte.

I denne permanente konflikt så Marx kilden til et socialt oprør, som kunne erobre magten fra kapitalen.

Det arbejderklassen 'mangler' er bevidstheden og selvtilliden til, at de sagtens kan undvære kapitalejere og finanskapital, og selv kan organisere samfundet.

En opløsning af Europa

Selvom EU allerede tidligere i sommers har stillet Spanien 100 mia. euro i udsigt, er det nu blevet tydeligt, at dette beløb ikke er nok. Spanien lider, ligesom Grækenland og Italien, under kapitalisternes manglende tiltro til disse landes økonomier.

Anders Bæk Simonsen

Men lad os starte et andet sted. I billedsprog fortalte Tysklands konservative finansminister d. 5. august hvordan, man som bjergbestiger, bliver nødt til skære sit reb fri, hvis der er en anden der trækker dig ned i afgrunden. Billedet var møntet på Grækenland, og han opfordrer de andre eurolande til at smide grækerne ud af euroen.

Grunden til at det ikke allerede er sket, skal findes i de enorme beløb, som primært tyske og franske banker har til gode i græske banker og firmaer, og som de risikerer at miste ved en statsbankerot.

Ifølge den marxistiske økonom, Michael Roberts, har eurolandene værdier for over 5580 mia. kr. (!) til gode i græske banker, virksomheder og i den græske stat hvoraf alene tyskerne og franskmændene hver især har omkring 1116 mia. kr. til gode.

Den seneste redningspakke til grækerne på over 1000 mia. kr. bliver udbetalt portionsvis når Trojkaen (EU-Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og IMF) godkender de græske politikeres initiativer (næsten udelukkende flere nedskæringer).

Ifølge Børsen har den græske regering netop præsenteret en spareplan for de næste to år på knap 85 mia. kr. Dette skridt vurderes som positivt, men stadig for lille og ukonkret til at Trojkaen vil indløse en portion på lidt over 31 mia. kr. til den tomme statskasse. Den græske regering vil først i slutningen af august løfte sløret for, hvilke områder der skal skæres ned på.

Flere store kapitalinteresser, fx investeringsbanken Citigroup, vurderer dog, at Grækenland går statsbankerot og forlader euroen indenfor 12-18 måneder. Men udsigten til statsbankerot er ikke længere kun begrænset til Grækenland.

Falder Spanien?

Imens grækernes mulige 'euroexit' nok ville blive dyrt, men ikke nødvendigvis bringe euroen ned, ser en spansk statsbankerot anderledes faretruende ud. Derfor foregår der også en kamp blandt de europæiske magthaverne om hvordan, euroen skal sikres.

Her er lederen af Den Europæiske Centralbank (ECB), Mario Draghi, klemt fra to sider. Fra regeringschefer fra de sydeuropæiske lande på den ene side, med ønsket om, at ECB får mandat til at dække kriseramte stater med ubegrænsede opkøb af deres gæld igennem statsobligationer.

På den anden side står Tysklands kansler Angela Merkel i spidsen for kravet om, at før sådanne opkøb kan komme på tale, er det nødvendigt at tage mere magt fra de folkevalgte regeringer over statens budgetter og ligge ned i EU, fx igennem dannelse af en decideret finansunion.

I mellemtiden står Europas fjerde største økonomi Spanien, med en i forvejen hårdt plaget befolkning, overfor nye sparekrav, hvis de skal gøre sig håb om at modtage endnu en bankpakke.

Lige nu nægter den konservative premierminister Rajoy at røre ved pensionsrettighederne, en post der i beløber sig til 120 mia. euro, men vil vokse årligt eftersom flere går på pension. Rajoy håber på en "blød" redningspakke overfor de "hårde" af slagsen som grækerne, portugiserne og irerne alle har fået at smage.

En "blød" pakke betyder mindre direkte indblanding og kontrol fra EU. Argumentet for at de kunne få lov til at beholde mere suverænitet end fx Grækenland er, at de allerede har lagt op til besparelse over de næste tre år for mere end 744 mia. kr.

Men selvom Spanien får en ny bankpakke, vil det næppe kunne dække det reelle behov.

Ifølge en rapport fra Royal Bank of Scotland fra juni måned, har Spanien i alt brug for mindst 3000 mia. kr. inden 2014 bl.a. for at indfri de statsobligationer de har solgt ud af, for at dække statens budgetunderskud og for at sikre landets banker.

På lang sigt virker en hård pakke altså uundgåelig, og medicinen bestående af mindre offentlig forbrug vil næppe løse noget. Men Angela Merkel er opsat på at benytte sig af eurozonens krise til at generalisere de uciviliserede nedskæringspolitikker, som store dele af Sydeuropas befolkninger er blevet udsat for, med massearbejdsløshed og social elendighed til følge.

Imens forbereder flere store virksomheder ifølge Børsen sig allerede på, at Spanien muligvis skifter euroen ud med deres gamle møntfod pesetas.

Fyrst Berlousconis og lirens genkomst?

Ligesom 17 spanske regioner allerede nu trues af konkurs, lider adskillelige italienske provinser samme skæbne. Den ikke-folkevalgte premierminister Mario Monti og hans snævre teknokrategering, vil skære for 190 mia. kr. i løbet af de næste tre år og har allerede skåret i støtten til en række provinser hvilket bl.a. betyder, at det ikke er sikkert, at de har råd til åbne skolerne efter sommerferien.

Den italienske økonomi lider, ligesom den spanske og græske, under meget høje "lange renter" på landets statsobligationer grundet kapitalisternes manglende tro på landenes økonomier.

Det medfører, at renten for driftskredit og korte lån er meget dyre for landets mange små og mellemstore virksomheder. Selvom de italienske virksomheder skylder mindre væk end virksomheder i Storbritannien og Frankrig og kun lidt mere end de tyske, er deres konkurrencefordel stærkt forværret, fordi lånerenten for tyske virksomheder samtidig er faldet.

Det har selvfølgelig medført en øget utilfredshed og EU-skepsis, og den aldrende politiske plattenslager, Silvio Berlusconi, har allerede meldt hans comeback i italiensk politik på et program der vil genindføre liren som møntfod i Italien.

Euroen er en humlebi

Resultatet af kampen imellem de store bankers interesser, varetaget af Angela Merkel og de europæiske befolkninger, der ikke rigtig varetages af nogen andre end os selv, ligner i første omgang et nederlag til befolkningerne.

Kampens omdrejningspunkt er euroen; en valuta for den tyske storkapital, som ECB chefen i en tale for nylig kaldte en humlebi. En humlebi som er så dårligt konstrueret, at forskerne slet ikke kan forstå hvorfor den kan flyve, men ikke desto mindre har fløjet i årevis. Nu skal den "opgraderes" til en rigtig bi – igennem "mere Europa".

Det betyder mere magt til teknokraterne i EU, væk fra parlamenternes kontrol, på bekostning af befolkningerne og til gavn især for de nordeuropæiske kapitalister.

Det er ikke populært i befolkningerne og øget modstand i form af flere generalstrejker, besættelse af centrale pladser og kæmpe demonstrationer har heldigvis også prægede billedet i store dele af Europa de sidste par år. Parlamentarisk har utilfredsheden også vist sig i gode meningsmålinger og valgsejre til partier der går mod den folkefjendske politik.

I den forbindelse udtalte den italienske leder, Monti i et interview med Der Spiegel, at Europa vil gå i opløsning, hvis de europæiske regeringer står til ansvar overfor de folkevalgte parlamenter.

Kampråbet "vi er alle grækere" bliver mere og mere relevant.

Foto: Mette Kramer Kristensen

Lørdag for Lighed

Hver lørdag kl. 15.00 på Nytorv i København, tilslutter en masse mennesker sig konceptet 'Lørdag for Lighed', der sætter fokus på ulighed.

Sebastian Andersen

'Lørdag for Lighed' har et nyt tema hver uge, for at sætte fokus på hvem/hvad der bl.a. er skyld i ulighed.

Til hver demonstration er der nogen relevante talere, som sætter ord på den problemstilling som der demonstreres imod. Alt efter hvilket tema 'Lørdag for Lighed' har, lægges der en passende rute.

De første to gange har der været demonstreret henholdsvis mod den økonomiske "DREAM-Model" der anbefaler mere arbejdsløshed og mod de gule "fagforeninger" der tillader lavere lønninger.

Man er velkommen til at tage diverse skeer og grydelåg med, så man kan larme og gøre folk opmærksomme på protesten.

Idéen bag 'Lørdag for Lighed' er at mobilisere så mange mennesker som muligt i kampen mod ulighed. At vi kan stå sammen i kampen imod nedskæringerne og imod den konstante nedgradering af velfærdsstaten.

Hvis du også er imod samfundets stigende ulighed, så håber jeg, at du vil deltage på næste lørdag og bidrage til oprøret. Hvis vi skal have en chance for at blive hørt, bliver vi nødt til at stå sammen og gå sammen i flok.

Politiet: Få rådne æbler eller et råddent system?

"Hvordan kan I dog være imod politiet" kunne man høre en hær af forargede journalister og befolkning spørge sig selv over sommeren.

Henning Jensen

Årets "agurketid" gik ud over Enhedslisten og særligt holdningen til politi og militær. Hvad der blev en teoretisk diskussion, primært rettet mod en revolutionær situation, gjorde det svært for folketingspolitikere og hovedbestyrelse at forklare hvad det hele egentligt gik ud på.

De svages beskyttere

"Hvorfor?" kan vi på venstrefløjen, som ofte har set politiets ageren som regeringer og topmøders forlængede arm, så spørge os selv. Svaret er, at fortællingen om politiet som beskytterne af civilisationen, bedstemødre, forældreløse børn og de svageste i samfundet stærk.

Denne fortælling synes at have spredt sig helt ind i Enhedslistens rækker.

Politiet har selvfølgelig dets positive sider. For eksempel kan de være med til at stoppe massemordere, fange voldtægtsforbrydere eller folk som kører for stærkt.

Men så igen, enhver strejkende arbejder har set dem beskytte chefens interesser, dem der har været i kontakt med det juridiske system ved, at de lyver under ed og beskytter deres egne, voldtægtsofre mistænkeliggøres, enhver, der bor i et såkaldt ghettoområde, har set eller oplevet politiets magtmisbrug, vold og utrolige evne til aldrig at være der, når almindelige mennesker har brug for dem.

Som f.eks. en flyttemand oplevede det under klimatopmødet i 2009, hvor han, grundet sit navn, blev forvekslet med en internationalt eftersøgt terrorist. Under sin anholdelse blev han iklædt en hvid fangedragt og transporteret gennem byen, hvor han blev udspurgt og fik tildelt knubs.

Endnu engang ledes vi til, at tro dette skulle skyldes nogle få uduelige betjente, men statsadvokatens manglende vilje til at finde dem, viser os at tingene måske er mere systematiseret end som så.

Et mere retfærdigt politi?

Myten om politiet som samfundets beskytter opretholdes af ideen om, at problemerne skyldes nogle få "rådne æbler"; betjente som har handlet på egen hånd. Politiet er en central og vigtig samfundsinstitution, og debatten handler ofte om lappeløsninger som tjenestenumre på uniformen eller småændringer i klagesystemet.

Mange af disse er helt sikkert skridt på vejen til et mere retfærdigt politi, men spørgsmålet står ved: er det nok? Uden en fuldstændig analyse af politiet i sammenhæng med de strukturer vores samfund er bygget op om, er det nemt at forfalde til de gamle løsninger og til tider legitimere politiets rolle.

Der findes helt sikkert gode betjente, som er tiltrukket af arbejdet grundet dets sociale karakter og muligheden for at gøre noget godt for dem, som har det svært. Men det er fuldstændig irrelevant, når vi kigger på strukturen og den kultur, som politiet er styret af.

Når ordren kommer til at angribe en strejke, en demonstration eller en gruppe unge med mørk hud, er man enten tvunget til at adlyde ellers er ens job i fare. Det er politiets funktion at holde folk nede med magt i den hellige "offentlige ro og ordens navn".

Folkemagtsorganer

At prøve at forstå en politisk institution ved at analysere en enkelt betjents opførsel, er som at ville forstå en fabrik ved at kigge på et tandhjul.

Svaret fra den revolutionære venstrefløj må være skarpere. Politiets rolle er ikke at beskytte dig og mig. Vi har ingen indflydelse på politiets ageren og mange af betjentene, kommer fra andre landsdele end dem de operere i, uden viden om de mennesker, som de skal tjene og beskytte.

Diskussionerne om revolution og den socialisme vi gerne vil skabe, må tage udgangspunkt i historiske eksempler, og dem er der mange af. Af de mere spændende kan nævnes Zapatisterne i Mexico, som arbejder med en demokratisk fordeling af magten i samfundet, også når det gælder politiopgaver.

Her arbejder man med rotationsprincipper, tilbagekaldelige mandater, gennemsigtighed i beslutningerne og så videre. Alle principper som er velkendte i tidligere forsøg på at gennemdemokratisere samfundet. Men demokrati er ikke nok. Hvem ejer hvad, hvor meget ejer de og hvem har de taget det fra, er også helt centrale spørgsmål, som peger i retning af nødvendigheden ved et opgør med klassesamfundet.

Socialismen handler om at tænke et samfund for mennesker og ikke profit, og det starter med en sammenkædning af delkrav og endemål. Også når det kommer til politiet.

Det er svært at se, hvordan det skulle kunne reformeres til det bedre. Man må i stedet kigge på de mekanismer, som skaber ulighed og kriminelle i stedet for at føre åben krig i mod dem.

Krisen overskygger klimadebat

Det ses tydeligt, at over de seneste fem år har en ophedet krisedebat domineret den politiske diskurs. Men den økonomiske krise er ikke det eneste, som er ved at overophede. Ricard Muller, en tidligere klimaskeptiker, har fornylig fremført ny forskning, der beviser, at temperaturstigningerne er menneskeskabte.

Sebastian Skjønberg Andersen

For blot to år siden modtog Berkeley Earth Surface Temperature study, med Richard Mullers i spidsen, en donation på 150.000 dollars fra olie-milliardærerne "Charles and David Koch" i håb om, at Muller kunne modbevise, at klimaproblemerne er menneskeskabte. Forskningen gav dog et ganske andet svar, end det olie-milliarderne havde forventet. Forskningen understregede grundigt, at der er en klar sammenhæng mellem CO_2-udslip og temperaturstigninger.

Mullers forskning ændrer hermed klimadebattens præmisser, da klimaproblemerne ikke længere er et videnskabeligt, men et politisk spørgsmål. Hele den energiindustri, som er opbygget af kul- og oliekraftværker, kan nu med endnu større sikkerhed stemples som ikke-bæredygtig. Hertil kan man så stille spørgsmålet, om dette videnskabelige belæg vil ændre klima-/energidiskursen? Det er der ikke meget, der tyder på.

EUs CO_2-kvoter, altså retten til at udlede et ton CO_2, har gennemgået et drastisk fald i pris over en kort årrække. Et fald fra at koste ca. 25 euro pr. kvote i 2008, til nu at koste ca. 6,80 euro. Det eneste klimakommissær Connie Hedegaard kan gøre for at påvirke denne udvikling, uden at støde sammen med store erhvervsinteresser i EU, er, enten at forsøge at holde status quo eller få priserne til at stige minimalt. I begge tilfælde vil det slet ikke komme i nærheden af at kunne redde klimaet.

Men klimakommissæren har lidt af en kamp foran sig, da Mullers eksempel viser, at kul- og olieproducenterne er villige til at betale klimaskeptikere for at skabe tvivl i klimadebatten. Disse selvskaber vil hverken støtte eller kigge den anden vej, hvis CO_2-kvoterne stiger i pris.

Herudover skal det også pointeres, at det ikke kun er EUs medlemslande, der forurener klimaet. Richard Mullers forskning peger på, at hvis Kina forsætter deres vækst i kul- og olieproduktion, vil CO_2-udledningen have fatale konsekvenser for klimaet, allerede inden for 20 år.

Det er også værd at nævne, apropos klimakatastrofer, at vi over en kort årrække har oplevet alt fra orkaner, oversvømmelser, tørker, hedebølger, skovbrande mm. Selv disse begivenheder har ikke givet klimadebatten nok slagkraft til, at der reelt er sket nogle positive forandringer. Hvor går grænsen for hvor mange gange, man kan sætte kikkerten for det blinde øje?

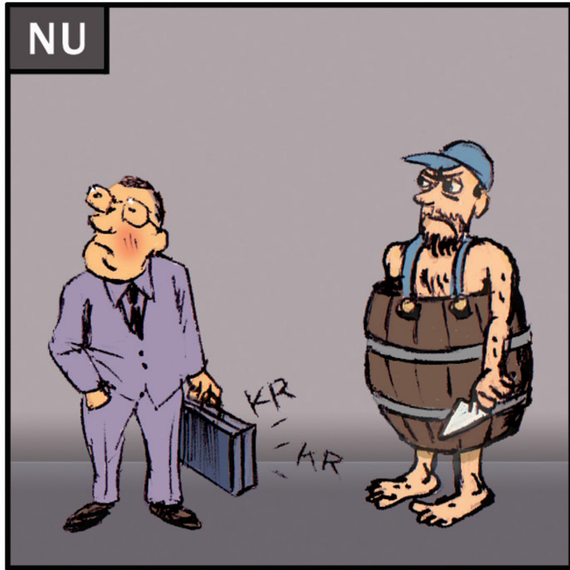
Alt dette tyder på, at kapitalismen ikke har i sinde at bøje sig for klimaet og udrydde store dele af den miljøsvinende energiproduktion. Hvis energiproduktionen skal gøres bæredygtig ud fra markedets præmisser, så skal omformningen til bæredygtig energi kunne skabe profit, hvilket den endnu ikke er i stand til. Desuden vil en omformning til bæredygtig energi kræve et opgør med de største og mest magtfulde kapitalister – fx inden for kul-, olie- og bilindustrien.

Det kan heller ikke være op til den enkelte forbruger, om man vil svine miljøet eller ej, da miljøet er et fælles anliggende, ikke et privat. Omformningen vil kræve et statsligt indgreb. Et indgreb som vi kræve massive investeringer, hvilket ingen stater har på sinde.

Det er derfor et essentielt argument, at kampen for klimaet hører sammen med kampen mod kapitalisme.

Illustration: Lasse Bo Christensen

REFORMISMENS STORHED OG FALD

Socialdemokratiet har i manges øjne æren for velfærdssamfundet. Mange har derfor svært ved at forstå, at de i dag står for at gennemføre borgerlig krisepolitik.

af Jørn Andersen

Fra den første Stauning-regering i 1924 og frem til 2001 (hvor Fogh trådte til) har Socialdemokratiet (SD) været i regering i 53 af de 77 år, heraf de 50 under SD-ledelse.

Stauning

Allerede ved sin tiltrædelse i 1924 gjorde Stauning det klart, at "der kunne ikke blive tale om at føre socialistisk politik". I stedet vil han „tage hensyn til alle berettigede interesser i samfundslivet".

Under krisen i 1930erne blev der indført vigtige sociale reformer, der bl.a. sikrede, at arbejdsløse kunne overleve under krisen. Men samtidig blev der grebet ind i overenskomsterne (tvungen voldgift).

Den økonomiske politik lå tæt op ad samtidige borgerlige regeringers politik i andre lande: Regulering af import og eksport samt iværksættelse af offentlig produktion til at sætte gang i økonomien (a la den konservative Roosevelts "New Deal").

Logikken var: Hvis det skal gå godt for arbejderne, må det gå godt for erhvervslivet.

Velfærdsstaten

Perioden fra 1948-73 er præget af et langvarigt opsving i den globale økonomi. I Vesteuropa fører borgerlige og socialdemokratiske regeringer overordnet den samme politik.

Både borgerlige og socialdemokratiske regeringer udbygger uddannelses-sektoren (arbejdsgiverne krævede mere veluddannet arbejdskraft), sundhedsvæsenet (til at reparere arbejdskraften) og (fra 1960erne) daginstitutionerne (for at få flere kvinder ud på arbejdsmarkedet) osv.

DsF (det daværende LO) var aktivt med til at indføre akkordsystemer og andre produktivitetsfremmende systemer, der gjorde, at folk knoklede – trods den øgede mekanisering af arbejdet.

Så længe det økonomiske opsving varede ved, var det muligt både at indfri arbejdsgivernes krav om en veluddannet og fleksibel arbejdskraft og arbejdernes krav om andel i produktions-stigningen.

Krisen

Men opsvinget varede ikke ved. I 1960erne begyndte økonomien at stagnere, og i 1973 starter den globale krise, vi – med op- og nedture – har levet under siden.

Allerede i 1963 startede den såkaldte "indkomst-politik", som skulle holde lønningerne i ro. Men fra 1973 blev indkomst-politikken strammet (under Anker Jørgensen).

Strejkende arbejdere blev truet med eksklusion af fagforeningen. Og da benzinchaufførerne strejkede i 1976, truede Anker Jørgensen-regeringen med at gå af, hvis ikke de stoppede strejken. LO opfordrede til at sætte politiet ind mod de strejkende!

Nyliberalisme

Det værste for SD var dog, at deres krispolitik ikke virkede. Selv om der blev pumpet milliarder ud til erhvervslivet, så skabte den kun øget statsgæld – mens krisen fortsatte.

Her starter SD's kursskifte. Hjulpet af det ideologiske klima efter Berlin-murens fald i 1989 opgiver SD perspektivet om velfærdsforbedringer og gør "markedet" til gud.

Kursskiftet har dog stadig samme motiv som Stauning i sin tid: Først skal det gå godt for kapitalen, dernæst må vi se, om der kan falde lidt af til arbejderklassen.

I krisetider betyder det, at SD angriber de samme forbedringer, som de tog æren for under opsvinget. Og det har kostet dyrt.

Nedturen

Fra 1929 til 1966 fik SD mellem 38 og 46 pct. af stemmerne ved alle valg (undtagen 1945-valget).

Efterveerne efter Anker Jørgensens krisepolitik får SD til at falde fra 38 pct. i 1979 til under 30 pct. i 1987 og 1988.

Schlüter-regeringens sammenbrud bringer Nyrup tilbage med næsten 35 pct. ved 1994-valget. Nyrup snakker velfærd, men fører ny-liberal politik, så SD ryger igen under 30 pct. og Fogh kommer til i 2001.

Siden da er det kun gået tilbage. Ved de seneste 3 valg har SD fået under 26 pct. og ligger nu til 16-18 pct. i meningsmålingerne.

Er Socialdemokratiet færdige?

SD har valgt at administrere kapitalismen i stedet for at afskaffe den. Det gør dem afhængige af, at det går godt for kapitalismen. Derfor gik det umiddelbart godt for dem under det lange opsving frem til 1973.

Men nu er vi i "den dybeste krise siden 30erne", og så snart SD (og SF, som grundlæggende har samme opfattelse) kommer i regering, så vil vi ligesom under Anker og Nyrup opleve dem som vore modstandere.

SD vil ikke igen komme op på fortidens styrke. Omvendt, så har de et stort bagland, især i fagbureaukratiet og det statslige og kommunale bureaukrati, som ikke bare forsvinder.

Så snart SD/SF er i opposition, har de igen chancen for at komme til kræfter. Eller andre reformistiske partier vil overtage deres plads (som Syriza i Grækenland eller Melenchon i Frankrig).

Det ene modsvar er at vinde reformisternes tilhængere til selv at slås i stedet for at stole på deres valgte repræsentanter. Det andet er at vinde folk til revolutionær politik og organisation.

Illustration: Lasse Bo Christensen

Reformismens rødder

I de længste perioder i historien er revolutionære socialister et mindretal i arbejderklassen. Kun i skærpede klassekampsperioder, hvor revolutionen bliver en konkret mulighed, kan revolutionære vinde et politisk flertal i arbejderklassen for revolution og socialisme.

af Jesper Juul Mikkelsen

Den reformistiske politiks grundsten

Den reformistiske politik har nogle tydelige kendetegn, så lad os starte med at gennemgå disse:

1. Forhandling frem for oprør – man opfatter, at man forhandler på vegne af en passive vælgere, i bedste fald (i en venstreformistisk optik) ses medlemmerne som nogen der kan være med til lægge et pres så forhandlingerne går bedre, men fokus er forhandling.

2. Den ufarlige arena - man flytter politikken ind på et fjendtligt område, parlamentet og de bonede gulve, frem for at fokusere på der, hvor vi er magtfulde; vores kollektive handlen og opbygningen fra neden på arbejdspladserne, er fokus på at få valgt bestemte individer ind i det parlamentariske cirkus.

3. Staten opfattes som neutral - man opfatter staten som et neutralt organ.
I stedet for at se på statens klassekaraktér, opfatter reformister staten som det vigtigste redskab til at skabe resultater med. De ønsker en velfungerende stat. Herunder en stat med alle de magtmidler der er skabt for at opretholde systemet; politi, militær, domstole og arbejdsretten.

Reformismens rødder

Reformismen er den dominerende ideologi og politiske strategi i arbejderklassen, og udspringer af arbejderklassens egen organisering. Lad os derfor se lidt nærmere på fagforeningerne.

Da fagforeningerne i den vestlige verden blev anerkendt af arbejdsgiverne og den borgerlige stat i sidste århundrede, skete det på den baggrund at borgerskabet erkendte, at den organiserede arbejderklasse var for stærk til at man kunne knække deres organisationer. Samtidig oplevede arbejderne, at arbejderbevægelsen og fagforeningerne ikke kunne knække kapitalismen. Der blev indgået et klassekompromis og fagforeningerne blev anerkendt som forhandlingspart.

Fagbureaukratiet - reformismens materielle baggrund

Hermed blev fagforeningerne masseorganisationer og samtidig ændrede fagforeningerne sig fra kamporganisationer - til institutionaliserede forhandlingsorganisationer, anerkendt af staten og arbejdsgiverne.

Et lag af professionelle, frikøbte forhandlere voksede frem, nemlig fagbureaukratiet.

Dette betalte forhandlerlag har et andet liv, end dem de repræsenterer. De oplever ikke disciplineringen og konflikterne med chefen. De oplever ikke det samme farlige og beskidte arbejde. De oplever ikke sammenholdet med kollegaerne, og de får ofte langt højere løn end dem de repræsenterer.

Dette lag af bureaukrater er et fast element af den anerkendte fagbevægelse. Deres opgave er at finde et kompromis imellem arbejdere og arbejdsgivere. Deres interesse er kompromisset, forhandlingen med arbejdsgiveren og i sidste ende opretholdelse af klassesamfundet, for uden klassesamfund ingen forhandling og dermed intet fagbureaukrati.

Derfor er dette lag af bureaukrater i udgangspunktet et konservativt lag i arbejderklassen, som arbejder for ro på gulvet, er mistænksomme overfor militante arbejdere og som for alt i verden ikke ønsker at miste kontrollen over arbejderne og deres organisationer.

Fagbureaukraternes job og materielle grundlag er at forhandle mellem arbejdere og arbejdsgivere inden for rammen af kapitalismen og den borgerlige stat. Derfor er fagbureaukratiet at opfatte som det materielle og sociale grundlag for reformismen som ideologi og politisk strategi. Reformisme som ideologi er altså det politiske udtryk for klassesamarbejdet.

DEBAT – EN SOLIDARISK FORDELING AF ARBEJDET

Med det seneste hav af reformer og ved sammenbruddet af Trepartsforhandlingerne er det blevet tydeligt, at vreden over regeringen er stor.

Hans Erik Madsen

Tusind kroner spørgsmålet er: Hvordan kan venstrefløjen skubbe på og udvikle den utilfredshed og vrede, der helt tydeligt findes bredt i arbejderklassen?

Enhedslistens udmærkede forslag om en forlængelse af dagpengeperioden, kritikken af skatteforliget og det nye forslag til en fleksjobreform og kampagneparole om 'regeringen tilbage på sporet' kan illustrere min pointe.

For en forlænget dagpengeperiode har den klare begrænsning, at det i alt for ringe grad overskrider en defensiv dagsorden, og i al for ringe grad peger mod en forening af hele arbejderklassen i en fælles kamp mod den nyliberale krisepolitik.

Et offensivt krav

Hvorfor ikke sætte et offensivt krav om en solidarisk fordeling af arbejdet i centrum? Er den største frygt for dem i arbejde ikke, at de kan miste jobbet, og det største håb for de arbejdsløse at få et job?

Et sådan reformforslag kan i hvert fald på papiret – og forhåbentlig i praksis - langt bedre involvere hele arbejderklassen, og takle de forskelle og splittelser som findes?

Det omhandler i hvert fald den virkelighed som arbejdende og arbejdsløse, unge som ældre, nyuddannede, kontanthjælpsmodtagere, flexjobbere og nogle førtidspensionister står i.

Reformforslaget om en solidarisk fordeling af arbejdet rummer samtidig muligheden for at rejse en antikapitalistisk kritik af nyliberalismen, og formulere et antikapitalistisk alternativ, som både er konkret og systemkritisk.

> En god idé er kun en god idé, hvis den kan 'sælges' blandt dem som vil få gavn af den og som kan realisere den

En retning for utilfredsheden

Utilfredsheden ulmer – men den mangler en samlet og samlende retning politisk og ideologisk.

Venstrefløjens opgave må være at give utilfredsheden politiske ben at gå på, som om sættes i aktivitet og øget selvtillid.

Og det er her, at Enhedslistens planlagte kampagne, høringer, møder, og begyndende diskussioner om protester kommer ind.

I den kampagne skal det antikapitalistiske banner rejses! Og det giver et offensivt krav om en solidarisk fordeling af arbejdet, som alternativ til de to nyliberale blokkes politik, et fantastisk godt udgangspunkt for.

Kravet er et frontalangreb på hele fundamentet og ideologien bag den nyliberale politik, hvor:

- De rige skal blive rigere, ellers gider de ikke arbejde og investere.

- De fattige kun gider arbejde, hvis de bliver fattigere og fattigere.

- Velfærdsstaten skal beskæres, og lønningerne skal trykkes - ellers kan der ikke skabes nye job.

- Vækst, vækst og mere vækst er en nødvendighed.

Alt sammen ud fra samme logik: systemet bryder sammen, hvis der ikke er råd til, at de rige blive rigere. Markedskræfternes fremstilles som en naturlov, der ikke kan pilles ved.

Vi skal skære det ud i pap, at den nyliberale vej er de riges vej – og en smadring af generationers kamp for mere lighed, solidaritet og velfærd.

På kanten imellem det ønskværdige og realistiske

Det vil være en politik som tager afsæt i hvad det store flertal ønsker – men endnu ikke tror på er realistisk.

Vi ved med ret stor sikkerhed, at

- det store flertal af arbejdere ikke ønsker at arbejde mere. Fx afviser et klart flertal ifølge bl.a. Rambøll den nye skattereforms tese om, at de vil arbejde mere, hvis de tjener mere.

- mange ønsker at arbejde mindre, og et stort antal af disse er især kvinder i småbørnsfamilier – især indenfor det offentlige område. (Ny undersøgelse fra Aarhus Universitet)

- mange – især arbejdere på mellem og højindkomster - ikke primært ønsker at øge deres realindkomst

- mange - især de lavtlønnede, de arbejdsløse og andre på overførselsindkomster – reelt ønsker et reallønsløft, frem for et konstant fald, som tilfældet har været i de seneste år.

Det er derfor oplagt at styrke den jobrotation, som i dag kun findes i begrænset omfang. Begynder regeringen først at tænke i jobdeling, er der endnu flere muligheder.

> Der er mange grunde til at den herskende klasse vil bekæmpe et reformforslag om en solidarisk fordeling af arbejdet

Skraldemandsmodellen

Nogle vil måske erindre, at de aarhusianske skraldemænd i 1990'erne udviste ægte og uforfalsket solidaritet med deres fyringstruede kolleger, og lagde navn til skraldemandsmodellen.

Skraldemandsmodellen blev en kæmpe succes blandt ansatte og arbejdsløse. Og den havde folkelig opbakning. Greens Analyseinstitut spurgte i en opinionsundersøgelse umiddelbart efter, at modellen blev lanceret om: 'Er De parat til at dele Deres arbejde med andre?' 71 procent sagde ja, 24 procent nej.

I undersøgelse fra 1994 af professor Jørgen Goul Andersen, der bl.a. undersøgte holdningen til forskellige arbejdsløshedsstrategier viste det sig, at "Det eneste forslag vælgerne virkelig har tiltro til, er skraldemandsmodellen. Det er iøjnefaldende, at det eneste forslag til bekæmpelse af ledigheden, der kommer fra 'folket', og det eneste, som stort set al økonomisk ekspertise er enig om at afvise, samtidig er det eneste forslag vælgerne i almindelighed har stor tiltro til."

Forhadt i toppen

Der er mange grunde til at den herskende klasse vil bekæmpe et reformforslag om en solidarisk fordeling af arbejdet - for slet ikke at snakke om en bevægelse bag sådan et krav.

Hør blot et par eksempler på, hvad de sagde om skraldemandsmodellen.

Arbejdsgiverforeningen var meget åbenmundede med deres argumenter mod skraldemandsmodellen: 'Vi er nødt til at have en relativ høj arbejdsløshed for at undgå, vi får et lønpres. ... Høj arbejdsløshed garanterer konkurrenceevnen.' (Niels L. Thygesen, formand for Dansk Arbejdsgiverforening i Børsen 24. november 1994.)

Ja, så kyniske er folk i toppen. De har deres på det tørre!

Et kynisk system

Skraldemandsmodellen udstillede på en enkel måde, at det samfund vi lever i, er skingrende skørt indrettet! På en lignende måde vil et forslag om solidarisk fordeling i vores krisetid, udstille samfundets kynisme.

Det er nemlig svært at forstå, at nogle skal arbejde meget og andre slet ikke, og at det skulle være et problem, hvis ledigheden forsvinder.

For at stoppe det nyliberale mareridt, som flere og flere oplever herhjemme, er det ikke nok – er det slet ikke godt nok – at få en lidt mindre asocial skattepolitik, en lidt bedre fleksjob reform, en lidt længere dagpengeperiode.

Så skal der mere til, nemlig et krav om job til alle, som alle kan identificeres sig med, og forbinde med et bedre liv.

Skraldemandsmodellen blev aldrig til mere end en solidarisk håndsrækning fra en arbejdergruppe til en gruppe arbejdsløse om at dele arbejdet.

Hverken venstrefløjen eller dele af fagbevægelsen tog for alvor modellen til sig, og forsøgte at rejse en kampagne bag kravet om en solidarisk fordeling af arbejdet.

> Venstrefløjens opgave må være at give utilfredsheden politiske ben at gå på

Den vigtige lære af i dag er, at skraldemandsmodellen på en enkelt måde udstillede, at der er vilje til at gennemføre solidariske løsninger mellem arbejdende og arbejdsløse på gulvet, og de virker modsat alle de umulige beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, der dengang og frem til i dag, er iværksat fra skiftende regeringers side.

Og netop det, at en solidarisk fordeling af arbejdet er en enkel, en solidarisk og en nærværende løsning, som kan diskuteres konkret på hver enkelt arbejdsplads gør, at den har mulighed for at involvere og vinde opbakning.

Fra ide til handling

Politik er det muliges kunst. Om en 'solidarisk fordeling af arbejdet' kan bruges som et redskab til at trænge den nyliberale politik i defensiven, og fremme en solidarisk velfærdspolitik for det store flertal, kan kun testes i praksis. Ved at rejse diskussion i det offentlige rum – fra folketingets talerstol, i medierne og på landets arbejdspladser og uddannelsessteder.

En god idé er kun en god idé, hvis den kan 'sælges' blandt dem som vil få gavn af den og som kan realisere den, nemlig arbejdere, studerende og andet godtfolk, som er det kit, der holder samfund i gang, og skaber dets værdier. ■

FAKTA

Hvad var skraldemandsmodellen?

Ud af 150 skraldemænd i Århus deltog 100 i ordningen, der varede fra 1994-1995. De tog en arbejdsløs kollega ind på en skraldevogn.

Tre faste mand holdt fri på skift og gik på understøttelse hver fjerde uge, således at der var plads til den arbejdsløse.

26 arbejdsløse blev på den måde ansat midlertidigt i et år.

For de faste skraldemænd betød ordningen, at de netto gik ned i løn med 10-12.000 kr.

VI VIL HAVE DEN PÆDAGOGISKE FAGLIGHED TILBAGE PÅ SPORET

Socialistisk Arbejderavis satte Sanimir Sekulic, der går på Pædagoguddannelsen i Ikast, 2. semester, og som er hovedbestyrelsessuppleant i Pædagogstuderendes Landssammenslutning (PLS), i stævne til en snak om det studiepolitiske arbejde.

af Pauli Pedersen

Hvorfor er du organiseret i PLS?
Fordi jeg gerne vil have indflydelse på min uddannelse, det er os som studerende, der ved, hvad det betyder, når man rammes af besparelser og seminarerne prioriterer midler til reklame frem for undervisningstimer. Som organiseret skaber man en stærkere platform til at påvirke politikerne og bestyrelserne, der har indflydelse på uddannelsen.

Det er den stærkeste måde hvorpå, jeg kan påvirke en pædagogisk diskurs der pt. bliver mere og mere markedsgjort.

Hvordan kan du se krisen påvirker dig som studerende og som kommende pædagog?
Krisen har jo bidraget til at, det system der i forvejen sætter skel imellem almindelige mennesker, udstøder og marginalisere endnu flere. Det er beklageligt at konstatere og i Ikast-Brande kommune har modsvaret fra politisk hold, været at vedtage en inklusions-politik.

Intentionerne bag er gode, men i virkeligheden dækker det over de besparelser, kommunerne hvert år bliver tvunget til at gennemføre. Vi lever altså under et system der skaber modsætninger og eksklusion.

Der er ikke en pædagogisk praksis, der fjerner disse grundlæggende modsætningsforhold. Vi kan som pædagogstuderende og pædagoger bidrage til, at vi i højere grad værdsætter mangfoldighed, men inklusion kommer alene af et opgør med det system, der skaber eksklusion og indskrænker vores normalitetsbegreb.

Hvad mener du PLS' vigtigste opgaver er det kommende studieår, lokalt såvel som nationalt?
Altså i Ikast er der netop oprettet en lokalafdeling. Derfor bliver det vigtigt, at få skabt noget synlighed og få skabt en bevidsthed hos de studerende om, hvorfor de skal organisere sig, og dermed forhåbentligt blive aktive i PLS' arbejde.

Nationalt bliver det igennem modstand mod akademisering og markedsgjort pædagogik, at få sat dagsordenen og få den pædagogiske faglighed tilbage på sporet.

Dette gør vi kun, hvis vi formår at synliggøre og forhåbentlig skabe resultater i forhold til flere undervisningstimer på uddannelsesstederne.

Det pædagogiske felt handler om mellemmenneskelige relationer, og det er kun igennem relations-båret undervisning, vi får udfordret og diskuteret, hvad dette så fordrer af den kompetente pædagog.

Hvilke kommende arrangementer er der i PLS?
Lokalt kører vi i september sociale arrangementer for at blive synlige, og så arbejder vi på i efteråret, at få arrangeret et møde eller seminar omkring krisen i Sydeuropa, for at anskueliggøre blandt andet EU's rolle og forsøge at få et internationalt perspektiv på den krise der også rammer i Danmark, dog under indtil nu mere afdæmpede forhold.

Det er jo fint, at vi i PLS demonstrerer mod regeringen i Danmark på grund af nedskæringer og underprioritering af uddannelse, men måske vi i virkeligheden skulle have haft fokus på og demonstreret mod en finanspagt også, der diktere angreb på den offentlige sektor, uagtet hvilken regering vi har ■

Sidste år satte aktivister 10.000 fodspor i København for flere praktikpladser Foto: Mette Kramer Kristensen

MANGEL PÅ PRAKTIKPLADSER

Krisen har fået praktikpladsmanglen til at eksplodere. Det betyder at flere og flere elever på erhvervsskolerne ikke kan færdiggøre deres uddannelse. Socialistisk Arbejderavis har interviewet Morten Ryom, næstformand i Erhvervsskolernes Elev-Organisation (EEO).

Christine Kyndi Bergen

Hvis man ikke kan få en praktikplads i en virksomhed er der på nogle uddannelser mulighed for at få skolepraktik så man i det mindste kan komme videre med sin uddannelse.

Lige nu mangler 10.000 elever praktikplads i en virksomhed, ud af dem har 5.500 ikke kunne få skolepraktik.

EEO har før lavet flere kampagner, bl.a. oplysningskampagner om praktikpladsmanglen.

Men som Morten Ryom påpeger, så er det svært at lave noget som elev-organisation, uden støtte fra andre. Problemet er, at elev-organisationer ikke på samme måde som fagforeninger, har nogen magt at sætte bag sine kampagner.

Skolepraktikordningen

Selvom skolepraktikken kan hjælpe elever til at komme videre med deres uddannelse, er der også problemer i ordningen.

"Nogle steder er der så mange i skolepraktik – fx 75 malerelever pr. mester – at kvaliteten af det arbejde man laver bliver forringet. Det gør uddannelsen dårligere og gør det sværere at finde arbejde bagefter" siger Morten Ryom.

Skolepraktiklønnen der i forvejen er lav, blev slagtet af VKO-regeringen i genopretningspakken fra 2010. Praktiklønnen til hjemboende elever over 18 blev sænket med 46 % til ca. 20 kr. i timen. Et tiltag som den nye regering dog har rullet tilbage.

EEO kæmper for, at elever under 18, som er i skolepraktik, skal have ligeså meget i løn som deres med-elever over 18 år "der bliver ikke gjort forskel på det arbejde man skal lave i skolepraktikordningen, når man er under eller over 18 år, derfor synes vi heller ikke der skal være forskel på lønnen" siger Morten Ryom.

Ny regering – ny politik?

I den nye regerings regeringsgrundlag var der lagt op til at sikre praktikpladser til alle. Det var en af de ting der skulle diskuteres i trepartsforhandlingerne "Vi havde store forventninger til trepartsforhandlingerne. De blev ikke til noget" siger Morten Ryom og tilføjer "men vi regner stadig med, at regeringen vil overholde hvad den lovede i sit regeringsgrundlag, og vi har en god dialog med undervisningsministeren Christine Antorini".

"Nogle af de forslag vi har fremført, har Enhedslisten fremsat som lovforslag. Det gælder bl.a. forslaget om at fjerne karensperioden" (den periode på to måneder der skal gå fra man afslutter sit grundforløb, til man kan begynde i skolepraktik).

Vil ikke tie stille

I EEO regner man med regeringen gennemfører flere forbedringer for eleverne og de praktikpladssøgende.

"Vi forventer, at regeringen holder sine løfter fra regeringsgrundlaget. Hvis ikke den gør det, så vil vi protestere. Hvilke kampagner osv. vi vil starte, bliver aftalt på et stormøde, hvis den situation kommer. Men vi vil helt sikkert protestere."

Morten Ryom opfordrer alle der starter på en erhvervsuddannelse til at blive aktive på deres uddannelse og i EEO. Hvis man starter på skolepraktik, opfordrer han til at gå ind i kampen for bedre forhold for skolepraktikeleverne. Han opfordrer elever der ikke kan finde praktikplads til at opsøge deres lokale fagforening.

Se mere om EEO på www.eeo.dk

FAKTA

10.000 elever mangler en praktikplads på en virksomhed. Af dem har 5.500 ikke fået skolepraktik og kan derfor ikke komme videre med deres uddannelse.

Tal fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) viser, at der er i februar 2012 var 3,3 ansøgere pr. praktikplads virksomhederne opslog.

Endnu sværere bliver det at finde praktikplads, hvis ens familie ikke stammer fra Danmark: AE's beregninger viser, at det er mere end dobbelt så svært at finde en praktikplads for indvandrere og deres efterkommere!

WE WILL NOT BE QUIET – STONEWALL WAS A RIOT!

I år var det 40 år siden Englands første Pride march blev afholdt. Dengang var det arrangeret af de radikale "Gay Liberation Front", og kom i kølvandet på Stonewall-oprøret i New York. Siden da er Pride blevet mainstream, og enhver virksomhed, med respekt for sig selv, står sammen med det officielle England i kø for at vise, hvor "homo-venlige" de er. Men skåltalerne og de flotte reklamer hænger ikke sammen med virkeligheden. Socialistisk Arbejderavis var med til World Pride i London.

af Anne A Lange

We're here – We're queer – We're not going shopping!

Omkring en million mennesker var i år samlet til World Pride i London. Gennem Londons centrum snoede sig et langt optog af sambaorkestre, dragqueens, glade sømænd, fagforeninger og et march-orkester, der havde skiftet de sædvanlige noder ud med diskonumre som "I will survive".

Langs ruten delte Easy-Jet rabatkuponer ud. På endestationen, ved Trafalgar Square, kunne Pride have gjort OL til skamme med mængden af reklamer og virksomhedslogoer. Smirnoff uddelte solbriller med firmaets logo, der proklamerede, at de var "proud to be here". Ligesom Copenhagen Pride, er store dele af World Pride i London finansieret af virksomhedssponsorater, og det er pludselig en god forretning at være proud. Men sponsoraterne har nogle konsekvenser.

Velgørenhedsboder og boder med information til, for og om LGBT-folk og deres rettigheder, måtte i år vige pladsen for virksomhedsboder, der havde råd til at betale mere for de eftertragtede pladser på Trafalgar Square. Men store dele af årets Pride viste, med kampråb og skilte, sin utilfredshed med, at store virksomheder bruger kampen for seksuel frigørelse i deres jagt på profit. En samlet blok af lærere og studerende havde faste kampråb som "We're here – We're queer – We're not going shopping!"

Put the protest back in pride – Pride not profit!

Diskussionen om kommercialiseringen af Pride kender vi også fra Danmark. I de seneste år har Rådhuspladsen været lige så præget af Microsoft-logoer, som af regnbueflag. Kritiske røster har rejst bekymring om denne udvikling og hykleriet om virksomhedernes deltagelse i kampen for homoseksuelles rettigheder, er da også til at tage og føle på.

Med krisen som undskyldning, trak mange sponsorer deres støtte til World Pride i sidste øjeblik, og efterlod arrangørerne med £60.000 færre end beregnet.

Dette brugte Londons borgmester, Boris Johnson, og Metropolitan Police som forklaring på to hårde angreb mod Pride bare en uge inden marchen. For det første blev vogne i år forbudt. Dette på trods af at mange allerede havde betalt for vogne. Desuden blev starttidspunktet rykket tilbage fra kl. 13.00 til kl. 11.00, hvilket besværliggjorde deltagelsen for folk fra andre dele af landet.

Dette har fået flere til at konkludere at Pride igen må handle om kampen for frigørelse og ikke kun fest og farver.

> Kampen for seksuel og personlig frigørelse for alle er en kamp, der kan vindes, hvis vi tør at slås

No ifs - no buts - no to Tory cuts!

På samme måde er David Camerons, og den konservative regerings, forsøg på at sælge sig som LGBT'ernes ven noget af en farce. Regeringens nedskæringer rammer nemlig også skævt for seksuelle minoriteter.

Sundhedsorganisationer, med fokus på f.eks. seksualvejledning og rådgivning til transpersoner, har fået skåret deres tilskud med 43%, og de generelle nedskæringer i den offentlige sektor, især på sundhedsområdet, har stor effekt på LGBT-folk, da HIV-klinikker og telefonrådgivning tvinges til at lukke.

Derfor så man også, især blandt fagforeningsfolk, skilte med budskaber om "I've never kissed a Tory" og "Cameron is not our friend", mens lærerne råbte "No ifs – no buts – no to Tory cuts!"

Gør Pride til en kampdag

Diskussionen om kommercialiseringen af Pride, eller om dens politiske indhold, handler altså både om at undgå at gøre sig sårbar overfor virksomheders profitjagt, men mest om, hvem der skal bestemme hvor kampen for seksuel frigørelse står. Stod det til David Cameron og hans lige, er kampen faktisk slut i vesten, og vi kan få lov til at holde en fest engang om året, hvor alle kan se, hvor outrerede LGBT-folk er, hvor frisindede de borgerlige er og hvor billigt man kan flyve til Paris med Easy-Jet.

Stod det til mig, skulle vi minde hinanden om, at Pride startede som et oprør. Stoltheden kom først, da Stonewall slog tilbage og kæmpede for retten til at være den man er. De kæmpede imod nedskæringerne på vores velfærd, som også gør det sværere at være den man er. Kampen for seksuel og personlig frigørelse for alle er en kamp, der kan vindes, hvis vi tør at slås ■

PALÆSTINAFLAG MOD PINKWASHING PÅ PRIDE

af Anne A. Lange

De sidste par år, har den israelske regering ført kampagnen Branding Israel, der med et særligt fokus på homoseksuelle turister skal fremstille Israel som "relevant og moderne".

Kampagnen fokuserer meget på den antagelse at muslimer og folk fra "muslimske" lande er notorisk homofobiske, men ignorerer palæstinensernes kamp for seksuel frigørelse.

Homoseksualitet har været afkriminaliseret på Vestbredden siden 1950'erne, hvor den anti-sodomilovgivning, der var blevet indført under britisk kolonial indflydelse, blev fjernet fra den jordanske straffelovgivning, som palæstinenserne følger.

Og pinkwashing af Israel kan ikke fjerne det faktum, at kampen for seksuel frigørelse i Palæstina altså vanskeliggøres væsentligt af Israels besættelse, bombninger, rydninger af landsbyer og generelle hetz mod det palæstinensiske folk.

Med flyeromdeling, der beskrev Israel som "fun, free and fabouless" og hele to israelske indslag på den store scene, nåede kampagnen også til World Pride i London.

Men da Israels Eurovision-deltagere fra 2010 gik på scenen, blev det palæstinensiske flag og bannere med solidaritetserklæringer til Palæstina hejst blandt tilskuerne og vajede gennem begge de israelske bidrag til showet.

Senere, da deltagere fra den første Pride i anledningen af 40 års-jubilæet skulle på scenen, have de medbragt det palæstinensiske flag og bar trøjer, hvor der stod Free Palestine.

Kampen for det palæstinensiske folks frigørelse går hånd i hånd med kampen for seksuel og personlig frigørelse for alle mennesker. Og kampen for seksuel frigørelse må aldrig misbruges til islamfobiens og besættelsens hykleri. ■

STONEWALL
VAR ET OPRØR MOD POLITIUNDERTRYKKELSE

Natten den 27. juni, 1969 var epokegørende for LGBT-bevægelsen; det var sidste gang at politiet i New York City kunne regne med at gennemføre en razzia mod bøssebarer uden at gæsterne satte sig til modværge.

Den nat traf gæsterne på The Stonewall Inn et valg om, at skrotte den ydmygende offer-rolle og markere med militant maner, at nok er nok!

Styrkeforholdet blev vendt, og det endte med at razzia-patruljen så sig nødsaget til, at barrikadere sig inde på The Stonewall Inn for at beskytte sig mod årtiers indestængt vrede mod politiundertrykkelse.

Gadeoptøjerne trak ud i hele tre døgn efterfølgende, og inden de blev slået ned af ordensmagten havde over 2000 LBGT-folk modigt kæmpet for frigørelse fra den absurde undertrykkelse som USA's daværende seksual-politik underlagde dem.

Af Stonewall oprøret opstod GLF – Gay Liberation Front, hvis pendant i Danmark tilsvarende hed Bøssernes Befrielsesfront. ■

Fra velkomsten/fejringen af hold 10 fra Afghanistan (feb. 2011 Foto: Mette Kramer Kristensen

Vi gør Flagdagen til en fredsdag den 5. september

Der er ikke meget debat om det faktum, at Danmark siden 2001 har været krigsførende nation og deltaget i 3 mislykkede krigseventyr i Afghanistan, Irak og Libyen.

Lene Junker

Danmark har bidraget til at ødelægge disse lande, dræbe hundredtusinder civile og sendt millioner på flugt - blot for at kunne hjælpe nye undertrykkende og korrupte, men mere samarbejdsvillige ledere til magten i Afghanistan, Irak og Libyen.

På den årlige Flagdag den 5. september bruges danske soldater under massiv mediedækning til at skabe den sympati for krigene, som de ansvarlige politikere ikke kan skabe ved at tale om krigene i sig selv. Krigene retfærdiggøres, så tabene giver mening og ikke er forgæves.

Flagdagen er et udtryk for den militarisering af samfundet, som mere end 10 års krigsdeltagelse har medført. Indtil 1.1.12 har 45 ansatte i Forsvarets Medie Center brugt omkring 30 mio. kr. årligt på "formidle" budskabet om de gode og nødvendige krige.

På Flagdagen omtales den militaristiske udenrigspolitik som en humanitær intervention, som kan bringe Danmark ud i nye krige.

På flagdagen vil alle partier fra DF til SF bekræfte det forsvarsforlig, som årligt beslaglægger 25 mia. skattekroner.

Vi kan i stedet gøre Flagdagen til en dag, hvor krigsmodstanden synliggøres gennem møder, kulturelle aktiviteter, aktioner, uddeling af flyers mv. og diskutere Afghanistankrigen og dens menneskelige omkostninger. Pege på at nedrustning og global retfærdighed er alternativer til krig, og at skattekronerne kunne bruges meget bedre på jobs og velfærd.

Vi skal sige

- Nej til Krig – husk alle krigens ofre
- Støt vore soldater – træk dem hjem
- Giv freden en chance – træk tropperne hjem fra Afghanistan.
- Afghanerne er ikke vores fjender – mød dem med respekt – lad dem bestemme selv.
- Nedrustning og fred – brug pengene på jobs og velfærd
- Stop dansk våbenproduktion

Nej Til Krig har inviteret "alle gode kræfter" til at gøre Flagdagen til en Fredsdag. Der har været afholdt og skal afholdes en række oplysnings og planlægningsmøder.

På nuværende tidspunkt ved vi, der vil blive aktioner/happenings/uddeling af flyer flere steder i København, i Odense, Randers og Århus.

Den videre organisering sker på Facebook eventen: "Vi vil gøre Flagdagen til en Fredsdag den 5. september". Der vil man kunne følge med i, hvad der sker hvor, og man vil kunne dele hinandens ideer og materiale

Egypten:

Revolutionen, Broderskabet og militærrådet

Kampen om udformningen af det egyptiske samfunds fremtid er langt fra slut. De revolutionære kræfter har endnu ikke sejret, men er også langt fra blevet besejret.

af Dennis Petersen

De 4 væsentligste aktører, som i høj grad overlapper hinanden, er henholdsvis arbejderklassen, den revolutionære bevægelse (og herunder venstrefløjen), Det Muslimske Broderskab (MB) og det gamle regime, repræsenteret ved Det øverste Militærråd (SCAF). De fire aktørers aktuelle positioner vil her bliver skitseret.

Den revolutionære bevægelse

Den revolutionære bevægelse bliver stadigt stærkere organiseret og vokser i antal. Især venstrefløjen i bevægelsen har gennem hele revolutionen spillet et vigtigt rolle mht. både opbygning af fagbevægelsen, organisering og støtte til strejker, opbygning af venstrerevolutionære samarbejder der kan stille op til valg og ikke mindst pladsbesættelserne i især Cairo, Alexandria og Suez.

Men det er en ganske ung bevægelse, som grundet massiv repression fra regimets side har haft meget svære vilkår under Mubarak og som stadig presses hårdt af det regerende militærråd.

Af svagheder kan nævnes: mangel på et reelt lederskab, en samlet organisation og kun begrænset succes med at opbygge enhedsfronter.

Desuden er både liberale og venstreorienterede dele af den revolutionære bevægelse hæmmet af en stor islam-forskrækkelse, der forhindre dem i at have et taktisk fornuftigt samarbejde med de islamiske bevægelser, herunder det Muslimske Broderskab.

Det Muslismske Broderskab

Det Muslimske Broderskab er den største massebevægelse i Egypten og har den stærkeste og ældste organisation. De vandt det første parlamentsvalg efter Mubaraks fald, og deres kandidat, Mursi, vandt desuden præsidentvalget over SCAFs kandidat efter et større drama.

Denne parlamentariske succes, har dog udstillet og forværret de interne modsætninger i MB og har accelereret den svækkelse af bevægelsen, der har har stået på lige siden demokrati-, freds- og arbejderbevægelserne begyndte at røre på sig for ca. 10 år siden.

MBs lederskabet består primært at rige forretningsmænd, virksomheds- og godsejere. Denne del af bevægelsen har de samme klassemæssige interesser som SCAF (om end de to grupper konkurrerer indbyrdes).

Basen i bevægelsen, som udgør det helt store flertal, er derimod arbejdere, fattige bønner og landarbejdere. Deres forståelse af bevægelsen er, at den med udgangspunkt i Islam, skal kæmpe for at forbedre forholdene for under- og middelklassen. Det betyder, at toppen og bundens tilgang til de revolutionære aktiviteter i mange tilfælde er direkte modstridende.

Det muslimske broderskabs parlamentariske succes, stiller toppen til ansvar for deres løfter om forbedrede sociale forhold. Dette ansvar hverken kan eller vil toppen leve op til. Derfor er det vigtigt, at den revolutionære bevægelse og venstrefløjen taler med det muslimske broderskabs menige medlemmer og deltager i de kampe og protester som de er en del af. Denne strategi forsøger de Revolutionære Socialister i Egypten at udfylde.

SCAF:

Det øverste militære råd repræsenterer Egyptens magthavere de seneste 60 år. Militæret ejer og kontrollerer en stor del af Egyptens økonomi. De sidder stadig tungt på magten, og regimet har på mange områder været mere repressivt efter Mubaraks fald.

De er dog på ingen måde urokkelige og er nu under et langt større pres fra arbejderklassen og de revolutionære bevægelser. De har den seneste tid forsøgt at sætte sig fuldstændigt på magten, ved bl.a. at opløse det folkevalgte parlament. Under præsidentvalget så det i lang tid ud til, at de ville indsætte deres egen kandidat, Ahmed Safiq, i stedet for den reelle vinder Mursi fra det muslimske broderskab. Men dette skridt blev de forhindret i at tage af massive folkelige protester, hvortil selv broderskabet så sig nødsaget til at mobilisere.

Arbejderklassen

Den helt afgørende aktør i revolutionen er arbejderklassen. Det var dem der fik protestbølgen til at rulle i årene op til februarrevolutionen, og det var dem, der med omfattende strejker satte dødsstødet ind over for Mubarak. Arbejderbevægelsen rører stadigt kraftigt på sig, senest med store strejker på de enorme tekstilfabrikker i Mahalla, hvor strejkebølgen i sin tid startede.

Den absolut største svaghed for arbejderklassen er manglen på organisation. Frem til 2010 har der ikke eksisteret uafhængige fagforeninger i Egypten. Mange er dog opstået op til og efter revolutionen. Men de er stadig i deres spæde barndom og især mangler de evnen og værktøjerne til at koordinere på tværs af fag og geografisk områder. Samme problem gælder for de politiske arbejderpartier.

Men det går frem ad. Der er en stigende opmærksomhed på betydningen af, at arbejdere skal stå sammen på tværs af sektorer og fag. Og mange er meget bevidste om, at deres kamp ikke er ren økonomisk kamp, men et politisk opgør med regimet, lokale topchefer og magthavere.

Det er af central betydning for kampen mod SCAF og for bedre sociale, samt økonomiske, vilkår, at revolutionære formår at række ud til og organisere almindelige arbejdere. Og det er vigtigt, at man ikke lader sig bremse af forskellig religion eller kultur. Det vigtige er, at alle arbejdere har en fælles interesse i at knuse det regime, der berøver dem værdien af deres arbejde og forringer deres liv.

Sådan bygger DU op!

Anmeldelse: TIME TO GET ORGANISED – Building the union in your workplace

En ny pjece af Paul McGarr er et must at læse for alle der ønsker at opbygge en kæmpende fagbevægelse.

Pjecen gennemgår alt fra hvordan man kan kæmpe for en ny kaffemaskine på arbejdspladsen, til hvordan man opbygger solidaritet med andre faggrupper, forholder sig til nazister på arbejdspladsen eller hvordan man forholder sig til fagbureaukratiet.

Pjecen er mere fokuseret på hvad man skal gøre i praksis end på at udrede lange teorier om fagforeningsarbejde.

Dette betyder dog ikke, at de socialistiske idealer er smidt væk til fordel for, at være pragmatisk, selvom debatten i danske medier nogle gange fremstiller de to som modsætninger.

Teori og praksis kan ikke adskilles, og det er derfor vigtigt, at denne pjece om fagforeningsarbejde er udkommet, da den både giver idéer til faglig opbygning her og nu på éns arbejdsplads, og samtidig ser forholder sig til samfundsproblematikker generelt.

Hovedpointen i pjecen er, at det er enkelt, men slidsomt arbejde at opbygge en kæmpende fagforening. Det er ikke noget som bare opstår ud af ingenting, hvis man lige kommer med et godt argument for det.

Det kræver, at man løbende og gennem længere tid har diskussioner med sine kolleger.

Det vil oftest være sådan, at man ikke kan vinde sine kolleger for generalstrejke med det samme, selvom man måske gerne ville. Det kræver, at man opbygger et fællesskab blandt sine kolleger, og at man vender fællesskabet til at forholde sig til forskellige spørgsmål og sætte handling bag ordene.

Man må starte derfra hvor folk er.

Ofte vil man kunne starte med en underskriftindsamling, og efterhånden som man får et mere diskuterende fællesskab gå videre til mere vidtgående ting, som strejkestøttearbejde, sympatistrejke, osv.

En anden vigtig pointe i forhold til fagforeningsarbejde er, at man altid skal huske på, at fagforeningen er et fællesskab.

Når man laver noget fagforeningsarbejde, er det vigtigt, at man inddrager andre, så man ikke bare bliver "hende/ham dér den vældig aktive", men at man også gør andre aktive.

Det behøver ikke være noget stort, men det kan være at ligge referater fra fagforeningsmøderne rundt i folks dueslag, sende et brev, eller tage en snak med en kollega.

Hvis man er valgt som tillidsmand/-repræsentant, er det vigtigt, at man husker, at man kun er repræsentant, og at man derfor ikke handler på vegne af fællesskabet uden først at have det oppe på et møde. Det gælder om at give sine kolleger en følelse af, at deres mening er vigtig, da dette styrker fællesskabet.

De gamle slagord om, at fællesskab giver styrke, skal ikke kun være floskler brugt af venstrefløjsaktivister, men i stedet være en rettesnor for éns fagforeningsarbejde (og egentlig også for alt andet politisk arbejde).

Et fællesskab som har en fælles forståelse af hvorfor man gør, som man gør, er langt stærkere, end en tillidsmand som stiller mere radikale krav, men gør det alene.

Pjecen er på 28 sider, og er skrevet på et letforståeligt engelsk. De få timer det tager at læse den, er rigtigt godt givet ud.

Pjecen kan erhverves fra modstand.org og bookmarksbookshop.co.uk

Jens Andersen

En rundtur i Egyptens arbejdsmarked fyldt med helte og skurke

Anmeldelse: Egypten på Vej mod Demokrati – Arbejdsmarkedets betydning for Det Arabiske Forår. Ulandssekretariatet LO/FTF. Informationens Forlag.

Anders Bæk Simonsen

Den danske fagbevægelse har givet et meget vigtigt bidrag til forståelsen af den egyptiske revolution ved at samle en række journalister og eksperter, som beskriver forløbet op til, under og efter revolutionen, med særligt fokus på udviklingen i arbejdsmarkedet.

Bogens forord er ganske lovende; man vil med bogen fortælle en "anderledes historie om Det Arabiske Forår", hvor fokus er "den egyptiske arbejders kamp for grundlæggende rettigheder".

Det er altså ikke historien om Twitter- eller Facebook-revolutionen, som vi ellers møder i dagspressen – og tak for det. Intentionen er her, et forsøg på at beskrive det "forarbejde" til revolutionen, som var påbegyndt mange år tidligere.

De aktuelle kræfter i Egypten

Det første kapitel tager os rundt til forskellige aktører, der har vidt forskellige dagsordner med Egypten.

Vi møder bl.a. småbonden Magid Abu, der har været initiativtager til organisere 3 mio. landarbejdere.

Allervigtigst er måske fortællingen om den forræderiske rolle landsorganisationen for de statslige fagforeninger (ETUF) havde under revolutionen. Formanden for ETUF, Hussein Megawer, er i dag anklaget som hovedansvarlig for "kamelslaget", der førte til dusinvis af døde og hundredvis af sårede demonstranter

Skilsmissen

Det næste kapitel har nuanceret min forståelse af de interne konflikter i det gamle regime.

Der beskrives her, hvordan et slæng omkring Mubaraks søn (Gamal Mubarak) har været for kåde i deres privatiserings-iver af statslig ejendom, så de på et tidspunkt (og særligt med privatiseringen af landets største stålværk) stødte sammen med militærets interesser.

Udviklingen i den revolutionære proces har tydeliggjort, at mens "Revolutionen og hæren var én hånd" når det gjaldt om at fjerne Mubarak, har de modstridende interesser når det gælder sociale og demokratiske rettigheder.

De nye mod de gamle

Det mest eksplicitte fokus på fagbevægelsen finder man i Eva Plesners to kapitler.

Hun tager os væk fra sensationen på Tahrir og ud til industribyen Mahalla i december 2006, hvor 24.000 tekstilarbejdere besatte deres fabrik for at få udbetalt en lovet bonus og i frygt for, at også denne fabrik skulle privatiseres for en slik.

Modstanden personificeres i den 45-årige syerske og mor til fire, der helt uvant, valgte at risikere liv og lemmer og bakke mændenes tavse og skræmte protest op, ved at mobilisere hendes 700 kvindelige kollegaer. Et træk der fik protesterne til at vokse.

Eva Plesner tager os videre til Cairo i slutningen af 2008, hvor en 3 månedens lang strejke blandt skatteopkræverne munder ud i, at 10.000 af dem blokerer finansministeriet i en 10 dage lang sit –in. Det medfører dannelsen af den første frie fagforening, som regimet ser sig tvunget til at anerkende og forhandle med.

På et mere overordnet plan tydeliggøres kampen imellem den gamle statslige, faglige landsorganisation: ETUF, og landsorganisationen for de nye uafhængige fagforeninger: EFITU.

Opbakningen til det gamle ETUF samler regimet og Det Muslimske Broderskab på den ene side overfor de revolutionære og de bevidste lag af arbejdere på den anden side, som organiserer sig i EFITU.

En svag redigeret afslutning.

Bogens sidste to kapitel er hver især gode, men er placeret uheldigt. Det sidste kapitel tegner et historisk overblik over fagforeningernes historie i Egypten og befolkningens lange bitre kamp for faglige rettigheder belyses. Desværre fremstår mange af oplysninger og pointer som gentagelser, hvis man har læst de andre kapitler.

Før det møder man et atypisk kapitel fyldt med tal og tabeller fra organisationer som Verdensbanken, EU og FN der tegner et demografisk og økonomisk billede af landets arbejdsmarkedet.

Det giver et ret fint indblik i omfanget af de udfordringer som enhver regering vil stå overfor i den kommende tid, hvad angår hensynet til statens finanser og valutareserver, fattigdom og en voksende ung (og stor) arbejdsstyrke, der desperat mangler jobs.

Kapitlet kunne med fordel være placeret som bogens indledning på bekostning af et af de tre forord.

Alt i alt er det dog en absolut anbefalingsværdig bog for enhver der ønsker at få en bedre forståelse af den egyptiske revolution, og et must for socialister der ønsker at få mere viden om den egyptiske arbejderklasse og et persongalleri på helte og skurkene i den egyptiske revolution.

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME
I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE
...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ
...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE
Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Mødekalender ISU/IS

KØBENHAVN

Møderne er kl. 19.00 i Studenterhuset, Købmagergade 52. Kontakt Anne (5073 9534).

Torsdag den 16. august
Økonomisk krise og kamp i 30'ernes USA

Torsdag den 23. august
Forberedelse til sommertræf

Torsdag den 30. august
Hvorfor intervenerer NATO ikke i Syrien og hvordan stiller vi os i forhold til borgerkrigen?

Studiekredse:
I Internationale Socialister København kører der to studiekredse.

Kapitalen i studenterhuset v. Rundetårn (kontakt Anders 3035 4256).
14. august klokken 19.00: udvekslingsprocessen (kapitel 2, bog 1)
21. august klokken 19.00: pengene eller varecirkulation (kapitel 3, bog 1)
28. august klokken 19.00: forvandling af penge til kapital (kapitel 4, bog 1)

Unravelling Capitalism af Joseph Choonara (kontakt Sebastian 5058 1461).
27. august 17.30: Vi læser til side 26 – det vil sige de tre første underkapitaler.

ÅRHUS

Kontakt Jesper (2729 3549).

Tirsdag den 21. august kl. 19.30: Faglig kamp og "den danske model"
Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, over gården, 8200 Århus N

Tirsdag den 4. september kl. 19.30: Oprør og trussel om intervention i Syrien
Studenternes Hus (Stakladen), lokale 2.2, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C

Tirsdag den 18. september kl. 19.30: Fører socialismen til større konformitet?
Studenternes Hus (Stakladen), lokale 2.2, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C

ODENSE

Møderne er kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens (2426 8023).

Tirsdag den 28. august: Efterårets udfordringer.

Tirsdag den 4. september: Reformismen før og nu.

Tirsdag den 11. september: Den russiske revolution.

Sommertræk i Internationale Socialister

Den 25.-26. august, LFS's lokaler i Sorøgade 6, Østerbro.
Lørdag starter vi kl. 10.30, søndag kl. 9.30.

KALENDER UDEN FOR IS

Odense
22. august: Alle gode kræfter på Fyn gør Flagdagen til en Fredsdag den 5. september.
Arr. Nej Til Krig.
Mødet er kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60.

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til:* ISU, Postboks 522, 1505 København V *tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Hvad mener vi med Udenoms-parlamentarisk arbejde

I Enhedslistens selvforståelse går vi på to ben: Det parlamentariske arbejde skal være en støtte til at "opbygge og udvikle kæmpende, demokratiske bevægelser og græsrodsorganisationer". Men i praksis fylder "det parlamentariske ben" langt mere end det udenomsparlamentariske.

af Jørn Andersen

Men hvad er udenoms-parlamentarisme? Ofte er svaret noget med demonstrationer, civil ulydighed eller slet og ret "bevægelsesarbejde" – ofte uden overbevisende argumenter for, at det skulle kunne ændre de politiske styrkeforhold.

De færreste under 30 (eller 40) har oplevet, at "den slags" har gjort en afgørende forskel. Og når nu "magten er i folketinget", hvorfor så ikke fokusere på det? Demonstrationer og protester bliver derfor meget nemt en støtte for det parlamentariske i stedet for omvendt.

Magten er ikke i Folketinget

Kapitalisterne hersker imidlertid ikke primært gennem Folketinget. Deres magtbase er økonomien – fabrikker, kontorer osv. – hvor de suger profit ud af vores arbejde.

Kapitalisternes kontrol over økonomien betyder, at et hvilket som helst parlamentarisk flertal er nødt til at indrette sig efter kapitalens krav – se blot på de sidste 5 års krise.

Oven over dette har de en stat til at regulere deres indbyrdes rivalisering. Og til at håndtere protester og oprør. Men selv staten – politi, militær, embedsapparat – er i høj grad uden for parlamentarisk kontrol.

Kapitalens magt er primært udenoms-parlamentarisk.

Arbejdspladsen

Hvis vi skal udfordre kapitalens udenoms-parlamentariske magt, må vi altså opbygge en udenomsparlamentarisk modmagt. Styrken til dette finder vi på arbejdspladsen.

Det er på arbejdspladsen, at vi hver dag gennem vores arbejde leverer nyt blod til den kapitalistiske mekanisme. Det er også her, vi kan udfordre kapitalens magt.

Vores svaghed på arbejdspladsen er, at vi oftest står individuelt over for arbejdsledere og chefer. Men når vi står sammen og kollektivt nægter at arbejde, så er det cheferne, der er bange.

Så den absolut vigtigste opgave for enhver organisation, der ønsker at udfordre kapitalens magt, er at opbygge styrke på arbejdspladserne.

Alt det andet

Demonstrationer og bevægelser, der ikke starter på arbejdspladserne, er stadig vigtige. Synlige udtryk for protest og modstand er også med til at ændre stemningen på arbejdspladserne.

Selv parlamentarisk arbejde kan gøre en forskel, hvis det bruges som en talerstol til at bygge styrke i arbejderklassen. Men som redskab for forandring er folketinget et meget svagt redskab. Folketinget kan formidle forandring, når der opbygges modmagt udenfor, ikke skabe forandring i sig selv.

Uden en styrke på arbejdspladserne kan vi kun nøjes med at protestere – vi har ikke ret megen magt til at udfordre systemet.

Den kollektive hukommelse

Når mange ikke kan huske, at udenoms-parlamentarisk arbejde har gjort en forskel, så skyldes det ikke, at det er rigtigt. Fx har protesterne mod Irak-krigen i 2002-3 og velfærds-protesterne i 2006-7 været med til at påvirke den politiske stemning.

Sådanne protester bliver ikke en del af den kollektive hukommelse, medmindre der er organisationer til at bearbejde og genfortælle erfaringerne fra kampene: Fagforeninger, arbejderpartier osv.

Vi har brug for et parti, som i praksis har fokus uden for det parlamentariske cirkus, hvis vi skal bygge modstand mod kapitalens angreb. Det kan parlamentarisk overfokuserede partier ikke gøre uden grundlæggende at ændre sig selv.

ASSAD-STYRET I 11. TIME?

Assads jerngreb om Aleppo og Damaskus, to af syriens største og vigtigste storbyer, svækkes langsomt, hvilket afkræfter styrets påstand om, at oprøret er begrænset til provinsbyerne. Men kan oprørene bevare deres position i de centrale byer, og kan overtagelserne føre til en 'ægte' sejr, der kan skabe et reelt socialistisk alternativ til Assad?

Sebastien Skjønberg Andersen

Oprøret i Syrien er stadig i udvikling og har nu spredt sig til de to storbyer Aleppo og Damaskus. En af grundene til, at overtagelserne af disse to storbyer er mulig på nuværende tidspunkt, skyldes tildels den Frie Syriske Armé (FSA), en bevæbnet gruppe, der primært består af deserterede soldater, generaler og frivillige.

En af problematikkerne ved FSA er, at de står midt imellem en splittet opposition, der primært består af to grupper, henholdsvis Syriens Nationale Råd (SNC) og Den Lokale Koordineringskomité (LCC). Den basale forskel på disse oppositionsgrupper er, at SNC mener, at vejen til at afskaffe Assad-styret skal findes ved vestlig militærintervention, hvorimod LCC mener, at oprøret skal opbygges fra neden, bl.a. ved massiv folkelig modstand og strejker. Men hvem skal man så lytte til?

En venligtsindet vestlig militærintervention?

For det første er det vigtigt at afkræfte myten om 'den venligtsindede vestlige militærintervention'. Den vestlige interesse ligger ikke i at befri den syriske befolkning fra Assad-diktaturets jernlænker, men i at få kontrol over et vigtigt punkt i Mellemøsten. Vestlig intervention vil kun føre til en udskiftning af kransekagefiguren, men vil ikke gøre op med den neoliberale diskurs som befolkningen kæmper imod. Syrien vil under vestlig kontrol bryde alliancen med Iran og samtidigt vil syriens støtte anti-israelske modstandsgrupper forsvinde.

I denne forbindelse skal det også nævnes kort, at Rusland heller ikke har interesser i, at Syrien kommer under en form for Amerikansk/vestlig kontrol. Syrien er det sidste land i Mellemøsten, hvor Rusland stadig har en reel indflydelse og derudover en flådebase. Dette er nogle af grundene til, at Rusland, har nedlagt veto imod tre resolutioner fra FNs sikkerhedsråd.

Hvem kan vælte Assad?

Men kan den syriske befolkning vælte Assad-styret alene? Det værd at bemærke, at Assadstyret allerede står yderligere svækket efter et bombeangreb fra oprørerne. Bombeangrebet har angiveligt dræbt fire vigtige militærgeneraler fra den såkaldte 'sikkerhedscelle', hvis funktion er at håndtere denne 'interne krig'.

Hermed ikke sagt, at styrken til at vinde opstanden ligger i militæraktioner fra små guerillagrupper, men oprørets forsvar mod Assad-styret militær og lejesoldater er et vigtigt udgangspunkt. Styrkeforholdet mellem Assadstyret og FSA er naturligvis også meget ulige fordelt, oprørenes styrke ligger altså ikke i våben, men i det store folkeligt flertal.

Syriens urbanisering, især over de sidste ti år, gør, at disse storbyer er et utroligt knude-punkt. Men hvis disse kampe skal føre til Assad-styrets kollaps, må oppositionen samle befolkningen om nogle fælleskrav – og hvis omvæltning ikke blot skal føre til en udskiftning fra Assad til en marionet styret af imperialistiske interesser, så må vestlig intervention holdes udenfor, så vidt som muligt.

Hvis lov, hvis politi, hvis militær?

Foto: Mette Kramer Kristensen

Sommerens medievirak om Enhedslistens program og holdning til revolution har synliggjort vigtige strategiske uenigheder internt i partiet.

Lars Henrik Carlskov

En central diskussion har her været partiprogrammets ord om "opløsning af politiet og militæret", idet flere af Enhedslistens topfolk har undsagt dette programpunkt. Bagved dette lurer naturligvis en diskussion, som gang på gang er dukket op i løbet af arbejderbevægelsens historie, nemlig hvorvidt den nuværende stat, inklusive dens parlament, politi, militær osv., kan bruges til at gennemføre socialismen.

Dette er ikke et abstrakt akademisk spørgsmål, men har allerede i den aktuelle politiske situation store praktiske konsekvenser. F.eks. vil man naturligt have en tendens til at tillægge arbejdet i Folketinget og andre parlamentariske forsamlinger større betydning på bekostning af udenomsparlamentarisk mobilisering, hvis man mener, at socialismen kan indføres via de eksisterende statslige institutioner.

Strukturelle begrænsninger

I sit hovedværk Kapitalen skrev Karl Marx om staten: "Det er altid de umiddelbare relationer mellem produktionsbetingelsernes ejere på den ene side og de umiddelbare producenter på den anden side ... hvori vi finder den inderste hemmelighed, det skjulte grundlag for hele samfundets opbygning og derfor også ... for den til enhver tid herskende specifikke statsform."

I dagens Danmark og resten af verdens lande er det, der i ovenstående citat kaldes "produktionsbetingelsernes ejere", lig med kapitalistklassen, der ejer og kontrollerer produktionsmidlerne (fabrikker, kontorbygninger, maskiner, råstoffer osv.).

Det, Marx ovenfor kalder "de umiddelbare producenter", er i det moderne samfund arbejderklassen, der udgør det store flertal af befolkningen, men pga. sin mangel på produktionsmidler er tvunget til at sælge sin arbejdskraft.

Men arbejderklassen skaber mere værdi end den får løn for. Resten, som Marx kalder merværdien, beholder kapitalistklassen, og derfra stammer den profit, som er kapitalismens drivkraft.

Staten er en "overbygning" på denne grundlæggende økonomiske struktur. Staten er derfor ikke neutral, men en kapitalistisk stat. Dette er stadig tilfældet, selv om det i Danmark og en række andre lande gennem tiden er lykkedes arbejderklassen at tilkæmpe sig forbedrede levestandarder og forskellige demokratiske og sociale rettigheder.

Kontrollerer staten kapitalen?

Enhver regering, der forsøger at bruge den kapitalistiske stats parlament til at føre en antikapitalistisk politik, vil blive mødt af økonomisk sabotage i form af indskrænkninger af produktionen, tilbageholdelse af investeringerne, kapitalflugt og spekulation mod valutaen.

Men det er ikke blot økonomien, som ikke er under demokratisk kontrol. Det gælder også størstedelen af staten, som på ingen måde er demokratisk.

Staten er opbygget på en stærkt bureaukratisk og hierarkisk måde, og embedsmændene som f.eks. departementschefer, dommere og ledelsen af politiet og militæret er ikke demokratiske valgte. Og via deres løn samt oftest også deres familiebaggrund, uddannelse og sociale omgangskreds har de tætte bånd til kapitalistklassen.

Intet viser tydeligere statsmagtens egentlige funktion end arbejdskonflikter. Det er gang på gang sket, at politiet og militæret er blevet sat ind mod arbejdernes demonstrationer, strejker, blokader eller arbejdspladsbesættelser.

Derimod er selve tanken om at indsætte politiet og militæret mod arbejdsgivere, der nedlægger arbejdspladser, lockouter arbejdere eller står bag kapitalflugt absurd under det nuværende system.

Det skyldes, at loven netop beskytter den private ejendomsret til produktionsmidlerne, som betyder, at arbejderklassen må sælge sin arbejdskraft og lade sig udbytte for merværdi.

Revolutionen mod den kapitalistiske stat

Derfor har spørgsmålet om, hvorvidt man kan bruge den nuværende stat til at indføre socialismen lige siden Marx's tid været en afgørende skillelinje mellem revolutionære socialister og reformister.

Når socialismen kun kan indføres via en revolution, der indebærer et opgør med den kapitalistiske stat, skyldes det ikke "marxistisk dogmatik", men en grundlæggende analyse, som igen og igen er blevet bekræftet af de historiske erfaringer.

Hvis en socialistisk massebevægelse for alvor truer kapitalistklassens privilegier, vil det overvældende flertal af ledelsen i politiet, militæret og de forskellige andre dele af statsapparatet tilslutte sig forsøgene på at nedkæmpe denne bevægelse.

Stueren – det bliver hun aldrig

Dette budskab er værd at gentage i anledning af Pia Kjærsgaards exit som partileder for Dansk Folkeparti. Tværtimod har hun overalt på sin vej gennem dansk politik efterladt sig et søle af nyliberalisme, nationalisme og racisme tilsat en hæslig stank af demagogi og opportunisme.

Lars Henrik Carlskov

Hvis man tror, at Pia Kjærsgaard på en eller anden måde repræsenterer en røst fra "folkedybet", skulle man måske overveje, hvorfor Landsforeningen af Erhvervsinteresser har kåret hende til "årets politiker", hvorfor Dronningen har udnævnt hende til Ridder af Dannebrog, hvorfor Mærsk har støttet Dansk Folkeparti økonomisk, hvorfor hun og ægtefællen statsrevisor Henrik Thorup tilsammen har en indtægt på omkring 2 millioner kroner om året og er bosat i det mondæne Gentofte samt ikke mindst, hvilke sociale grupper, der især har haft gavn af DF's politik. Og til alle dem, der besværgende erklærer sig uenige med Pia Kjærsgaards holdninger, men ikke desto mindre beundrer hendes evner som politiker, vil vi nøjes med at påpege, at vi er nogle stykker, der har haft en anelse svært ved at stå på sidelinjen og beundre den rent tekniske udførelse af den statsracisme og institutionaliserede diskrimination, som Dansk Folkeparti har været en drivkraft bag og fortsætter under den nye regering.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

